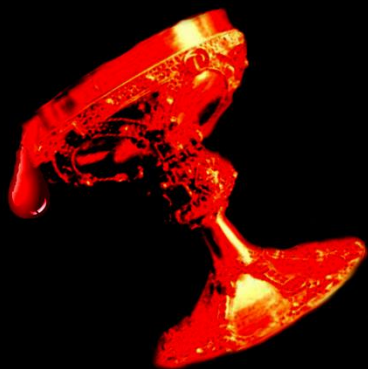
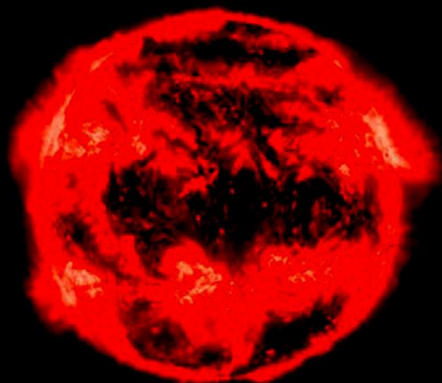

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Motto:

„Není nic horšího, než znát budoucnost.“

Upozornění: Anaxianský slovník s vysvětlením významu cizích slov, uvedených v knize, naleznete na internetových stránkách autorky, vztahujících se k tetralogii Krev predátorů.

PROLOG:

Co bylo na počátku? Těžko říct. Povídá se, že nic. Ale jak by se nic stalo ničím bez něčeho? Každopádně jsme byli. On a Já. Dvojice protikladných energií. Dvě síly, existující mimo okovy prostoru a času. Hmotné i beztělé. Entity, mocné a schopné tak, že je to nad chápání jakékoli myslící bytosti.

Při našem střetu plamen svým žářem taval chlad, zmateně se choulící v lůně temnoty, jež náhle zaleskla se miliony hvězd. Bylo to souznění i boj. Splynutí jiskřilo odporem a chvělo se hrůzou z poznání. Odmrštěný a raněný nepřijetím, s úžasem pozoroval, co zrodilo se s rozdělením.

Paprsek světla dokonalé krásy vyšlehl do dále. Vtělená láska hledala si únik. Má vůle ostře švihla časem. Noříme se do něj spolu. Ochránit... Světelná stopa přeskočila staletí, udělala kličku v čase dalšího setkání a ztratila se. Vztekla zavyl. Temnotu a chlad rozprostřel v nekonečnu, aby hledal. A našel...

Štíhlá ruka s plesknutím dopadne na mokré dřevo rodového totemu. Ani déšť, vytrvale skrápějící zemi, z něj nesmyje krvavý otisk. Marně se nehty pokouší získat oporu pro zesláblé tělo, chvějící se zimou a vyčerpáním. Vzápětí se zřítí k zemi. Žena s velikým

břichem sípavě oddechuje. Nohy má zalité krví, když se opět zkroutí v návalu bolesti.

Záblesk. Postava v kápi, zpod které svítí žluté oči, napřahuje ruce s nelidsky zahnutými dlouhými drápy k trpící rodiče. Inteligentní oči v jinak primitivním obličejí zazáří pochopením i úsměvem. Zmučené tělo najde sílu posadit se na mokrou zem a upřít pohled na příchozí.

„Já... Je blízko. Musíme jít,“ vyše k ní myslí.

„Ano. Udělám z toho hezkou legendu. Početí bez otce, zrození se znamením... Děkuji za úschovu. Ty víš... Toto není loučení. Uvidíme se, Inaish. Na konci,“ přijde jí zpět od majitelky žlutých očí.

Natáhne paže směrem k ní. Z prstů vyšlehne modrý plamen. Vzápětí se ozve dětský pláč, jenž však hned utichne. Postava v kápi i s nemluvnětem mizí. Po jejím odchodu se stále krvácející žena bezvládně složí na mokrou hlínu. Upře oči k nebi a vydechne naposled.

O chvíli později se na místě objeví muž s ostrým nástrojem, sloužícím nejen ke stahování zvířecích kůží. Skloní se k mrtvé a zachmuří se. Jeho zlostí bledá tvář vyjadřuje zklamání. Pak se rychlým krokem vydá do blízké jeskyně. Ta je však prázdná...

Mlčky kráčeli jeden za druhým úzkou pěšinou, provázeni světlem louče, již v silné ruce třimal nejstarší, téměř dospělý svalnatý mladík. Konečně spatřili volný prostor. Les končil. Šest dívek a stejně tolik chlapců se vynořilo na louce. Jedna ze sester se ještě

otočila směrem k siluetám stromů. Povzdechla si a po smutné tváři se jí skutálela slza. Ona jediná věděla, že už je po všem.

Dvanáct sourozenců stanulo v kruhu. Nejstarší zapálil louče svých pěti bratrů. Po objetí na rozloučenou se rozdělili do dvojic. Každý chlapec s dívkou po boku vykročil jiným směrem. Nejchytřejší a nejlepší představitelé svého druhu se vydali vést a učit ostatní. A tak to mělo být vždy. Byli budoucností své rasy. Výjimeční, zrození tou, jejíž tělo již pomalu vychládalo.

Vyzábělý muž v dlouhém černém plášti nevnímal otláčená kolena, ani zatuchlý vzduch stanu, spoře osvětleného několika skomírajícími svíčkami. Drmolil dál. Byl v domnělém bezpečí křídou nakresleného kruhu a pentagramu. Rozhodně nečekal, že se po tolika hodinách vzývání někdo skutečně objeví.

Zlatavá záře ho překvapila. Stejně tak popelavá pleť a žluté oči. Vyděsily ho až zlatem zdobené rohy, čouhající z hustých ebenových vlasů. Kožnatá křídla na zádech se lehce pohybovala, i když příchozí zůstala stát. Úšklebek odhalil ostré špičáky. Ruce, založené na klenuté hrudi, končily zahnutými drápy.

„Jsi Dábel?“ odvážil se zeptat klečící muž.

Marně se pokoušel vstát. Ztuhlé nohy, roztřesené navíc strachem, vypovídaly poslušnost. Hrozilo mu, že se před tou děšivou bytostí rozplácne na zem jako vyčerpaná moucha. Po dlouhé době bez jídla a vody se tak skutečně cítil.

„Nenamáhej se, šamane. Mě stejně nepřevýšíš. A nedělej si iluze. Vzývání a jiné hloupé rituály smrtelníků mě nepřivolají. Ani

prolévání krve, nebo zákazy, jež si vymýšlíte, místo toho, abyste používali mozek a řídili se vůlí. Jsem zde, protože je to v mém zájmu. Pokud mě máš za Dávla, budiž. Stejně tak mohu být démonem, čarodějkou... Ale proč? Já jsem, nic víc," oznámila mu stroze podivným vrčením přichozí, i s hrozivými atributy nesmírně krásná žena.

„Ty víš, co chci, že ano?“ nadhodil muž, který se konečně namáhavě postavil, aby se cítil o něco jistěji.

Pohled do žlutooké tváře z větší blízkosti ho však tohoto pocitu rychle zbavil, stejně tak, jako její pohrdavý smích, s nímž reagovala: „Být králem? Proč to? Není lepší jako mág našeptávat vládčům a ovlivňovat jejich činy, aby ses pak vytratil do davu, pokud se něco zvrtné? A šel o dům dál, pokračovat v práci, aniž bys také skončil na šibenici, či padl v bitvě? Tohle ti nestačí? Myslíš, že ti jako králi neuteče a opět neukončí svůj život? Jak naivní!“

Než se nadál, vyslala k němu jakýsi modrý paprsek, který ho obalil. Vzápětí šokovaně zjistil, že na zemi poblíž leží tělo muže, podobného jemu samotnému jako vejce vejci.

„Co...“ zalpal po dechu při pohledu na něj.

„To je tvá budoucnost, mágu. Jednou se ti bude hodit. Pochopíš za pár stovek let. Zatím rozvíjej svůj talent. Jen tak se dostaneš mezi vyvolené. A jednou se staneš ne králem, ani jiným vladařem, ale Bohem. Slibuji,“ šokovala ho žena se žlutýma očima.

Už otevíral ústa, ale i nyní ho posunkem přerušila a doplnila: „A budeš mít ji. Tak blízko, jak si o tom ani netroufáš snít. Spokojen?“

„Co za to ale žádáš? Chceš moji krev?“ zajímal se znejistěle.

„To by sis vše rychle rozmyslel. Nepokoušej mě!“ zasmála se a zmizela.

Nejdřív nevěděl, co má dělat s nehybným tělem, ale instrukce se mu po chvíli objevily přímo v hlavě. Ohromen celým neobvyklým zážitkem, rozhýbal strnulé klouby a vydal se konat, co mu rohatá bytost přikázala. Vykonával její vůli tak, jako každý. Ale on byl jedním z mála, který to věděl. Aspoň protentokrát...

Vysoká žena s krátkými vlasy rázně kráčela chodbou honosné vily. Vzhledem i oblečením připomínala spíše chlapce. Její tvář byla zachmuřená. Když zevnitř jednoho pokoje slyšela hlasitý vzlykot a zoufalý nářek, hrubé rysy její nehezské tváře ještě více ztvrdly. V očích se jí objevil smutek i hněv.

Dovnitř vtrhla bez zaklepání. Jako první ji upoutalo zrcadlo, po jehož ploše se rozprostírala prasklina, velmi podobná pavučině. Zjevně dostalo zásah těžkým předmětem, který její zrak objevil hned vzápětí. Na blízké posteli seděla žena, jež by svou ženskost rozhodně ničím neskryla. Ramena se jí chvěla pláčem.

Příchozí si s ustaraným výrazem sedla vedle ní. Beze slov něžně pohladila tu krásnou tvář s jemnou pletí, lesknoucí se slzami. Objala třesoucí se křehké tělo a přitiskla si hlavu krásky na širokou hrud'. Hranaté ruce s velkými prsty obemkly útlou paži a neobratně ji pohladily.

„Nikdy to neskončí. Na takové prokletí ani vyspělost lidstva nestačí. A nedá se to změnit. Proč pravda tak strašně bolí? Jak mám

žít s tím, že mi je odepřeno, co všichni ostatní alespoň jednou...“ šeptala kráska, než se jí zlomil hlas.

„Ještě jsem tu já. Možná to neskončí, ale už ti nikdo neublíží. Ochráním tě,“ slibovala na ženu až příliš hlubokým hlasem příchozí.

„Ale co když se mnou zrovna nebudeš?“ namítla její společnice.

„Budu. Našla jsem cestu. Je čas využít tu věc ve tvůj prospěch. Nikdo nás už nerozdělí,“ pronesla přesvědčivě a hrdě návštěvnice.

„Nemůžeš se přece kvůli mně vzdát tolika věcí! Co ty? Tvé potřeby a zájmy, tvá identita...“ vytřeštila na ni oči po následném vysvětlení obyvatelka domu, která se od ní mezitím odtrhla a narovнала se.

„Všechno důležité přišlo s tebou. Vím, že toho nebudu litovat,“ ukončila hovor vyšší z žen, vstala a podáním ruky pomohla na nohy i jí.

Již klidnější kráska se vděčně usmála a s důvěrou pohlédla do tváře sverepé ochránkyně, která už nemusela nic dodávat. Po staletích, kdy se ty dvě stále potkávaly, nebylo třeba...

Mezi spící dvojicí bylo místo, kam položila dítě. Zavrtělo se a začalo nabírat k pláči. Něžně ho políbila na čelo a ukázala prstem na oblohu. Byla jasná noc a na nebi se třpytily spousty hvězd. Ještě se usmála, než se její tělo rozplynulo ve zlatavé záři. Malinké ruce se natáhly do prázdna a krásná tvář se zkrabatila smutkem. Pak na obloze přibyla další hvězda. Jasnější a zářivější, než ostatní. Chlapeček se uklidnil a otočený směrem k oknu spokojeně usnul.

Část první: Hvězda zkázy

*„Nemusím lhát. Pravda přece vždycky bolí nejvíc.“
Ishtara Ligera*

1. KAPITOLA – POSELSTVÍ RŮŽE

Axilea se neklidně zmítala a prudce kolem sebe rozhazovala rukama. Zase to viděla a slyšela. Země pukala a vše se rozpadalo v prach, pohlceno ohnivou září, provázející výbuch, jenž ukončil existenci planety Anaxia. Nezbylo z ní vůbec nic. Sledovala to z velké výšky, ale následná tlaková vlna pohltila i ji. Tak to skončilo pokaždé a tento sen ji pravidelně budil hrůzou. Věštecký dar byl i prokletím, ač svým varováním vlastně přispěl k budoucí záchraně celého lidstva. Jenže čelit noc co noc vidině zkázy rodné planety pro ni bylo nesmírně frustrující.

Dnes však poprvé došlo ke změně a vidinu následovala jiná. Spatřila sebe i ostatní členy Rady moudrých v jejich zasedací místnosti. Spolu s nimi tam byl nějaký cizí muž. Nikdy předtím ho neviděla. Vypadal mladě, což ovšem vůbec neznamenalo, že mladý skutečně byl. Díky vyspělosti lidské rasy mohl každý vypadat, jako by právě ukončil pubertu, i kdyby žil už několik staletí. Jeho však usvědčily oči. Vyzařovaly sice neobyčejnou inteligenci, ale působily nezralým dojmem. Jako by postrádal životní zkušenosti a byl na světě velmi krátce. Takovou věc ona, která již naopak prožila mnoho životů, ihned rozpoznala.

Co ji však upoutalo nejvíc, nebyl vzhled neznámého, ač jeho úchvatná krása brala dech. Spolu s ním se tam totiž nalézalo podivné

zařízení. Vypadalo jako dveře, ale bez výplně. Jen jakýsi rám. Nejdříve prázdný, ale pak v něm zavířily živly. Oheň, voda, půda a vzduch se spolu mísily v podivném víru. Mladík tím procházel a něco vysvětloval členům Rady. Co to bylo, už ale neslyšela.

Její sen se totiž vzápětí opět změnil. Spatřila samu sebe v oné místnosti, kde už seděla po boku svého muže Arendaxela. Neznámý krasavec ji jako jediný viděl, což bylo velmi zvláštní. Přišel k ní a vzal ochromenou věštkyňu za ruku, aby se spolu přenesli úplně jinam. Axilea s požitkem dýchala čistý vzduch a pod nohama cítila svěží trávu, spatřila blankytné nebe a překrásnou přírodu kolem stejného zařízení, umístěného v krajině, působící naprosto nedotčeně. Takové místo na planetě neznala. Měla silný pocit, že tohle Anaxia vůbec není.

Zde onen vysoký černovlasý mladík s impozantními svaly poněkud pozměnil svůj vzhled. Zatímco předtím byl oblečený v černých kožených kalhotách a košili stejné barvy, nyní měl na zádech veliká bílá andělská křídla a hrudník mu nekrylo vůbec nic. Obrovská ruka s dlouhými prsty, jako stvořenými pro hru na hudební nástroj, ukázala na podivný rám, který mu zjevně patřil, a ona spatřila, jak jím po skupinkách procházeli lidé. Na druhém konci však vyšel jeden jediný. Působil hmotněji, než ti, kteří vešli dovnitř. Chvilí to pozorovala, než svůj pohled přenesla opět na něj. Pousmál se a v jeho očích byla laskavost a naděje. Pro celou jejich rasu...

Potom se probudila. Prudce oddechovala rozrušením a přemýšlela o významu vidiny, aniž si všímala okolí. Až po chvíli

zaznamenala, že ji sleduje muž. Její láska, spřízněná duše, milovaný Arendaxel, jako obvykle hlídal její spánek a sám byl probuzen reakcemi manželky na děsivé vidiny. Chápavě se usmíval, připraven poskytnout jí podporu a skrýt vyděšenou ženu v mohutném objetí. Obvykle měla ihned lepší náladu, tentokrát však byla zamýšlená. A vypadalo to, že i on zachytil nějakou změnu.

Přisunul se blíže, zkoumavě ji pozoroval a tiše se zeptal: „Dnes to bylo jiné? Čekal jsem, že se probudíš, ale místo toho ses uklidnila. Jako bys sledovala věci, co tě zaujaly, ne zkázu. A pak jsi řekla podivné slovo.“

Na její tázavý pohled doplnil: „Sarsadis. Tohle jsi řekla. Nerozumím tomu. Co bylo jinak? Pověš mi to, lásko?“

Axilea zvážněla a vzápětí s lítostivým výrazem zavrtěla hlavou: „Promiň, ale ani já nevím, co to znamená. Musím hned mluvit se Zpovědníkem.“

V příští chvíli se přemístila k zrcadlu, před kterým si upravila vzhled a změnila krajkovou noční košili na halenku a kalhoty, načež se obrátila k němu, aby se ozvala: „Omlouvám se, lásko, ale tohle nepočká. Potřebuji konzultaci. A dokud si nebudu jistá tím, co to znamená...“

„Tak mi to nemůžeš říct. Víím. Už to znám. A respektuji,“ přerušil ji chápavě Arendaxel, který se mezitím přenesl až k manželce.

Věstkyně se lehce pousmála a něžně svého muže pohladila po tváři slovy: „A já ti děkuji za to, že mě hlídáš. A za všechno. Miluji tě. Brzy se vrátím, tak se zatím prospi, miláčku.“

S příjemným pocitem u srdce, který jí dával úžasný vztah s ním, zmizela. Muž si zase lehl, přičemž cítil totéž. I přes mizérii blížící se zkázy a tíživý dar jeho ženy se právě v této chvíli nijak netrápil. Byl hrdý na to, že je varovala právě její schopnost a on jí může být po boku. Nepříjemnosti s tím spojené, třeba že jej každý den budí výkřiky a zmítáním se ze spaní, přijímal coby nutné zlo. Ostatně jako každá spřízněná duše, přijímající svůj protějšek se vším všudy. Brzy opět upadl do spánku, zatímco jiný muž z něj byl vyrušen.

Anaxianský Zpovědník byl na probouzení od potřebných celkem zvyklý. Jenže toho bylo poslední dobou už moc. Žádost o vstup do bytu od jeho sestry Axiley obvykle nevěstila nic dobrého. Zvláště uprostřed noci. Naplnila ho obavami. Otevřel jí se smíšenými pocity. Jinak měl sestru samozřejmě velmi rád. Stejně jako ostatních deset sourozenců. Jen věděl, že by ho zbytečně nebudila. Něco se muselo stát. Cítil, že za tím bude nějaká nová vidina.

Alanbird uvedl Axileu do obývacího pokoje svého příbytku, v němž žil sám a pobýval tak málo, že moc věcí ani nepotřeboval. Vždy žil hodně skromně, to už sourozenci dávno věděli. Bohatství tohoto muže spočívalo ve vědění, a hlavně v srdci a spravedlivé myslí. Jeho schopnost dělala viníky tak, že se raději káli nebo se rovnou báli hřešit. A pokud ne, dokázal v nich pocit viny vyvolat, ale i sejmout, když se někdo obviňoval zbytečně. To však po něm Axilea nežádala. Vylíčila mu pokračování vidiny, jejíž obsah již několik měsíců důvěrně znala celá planeta.

V tom, že šla s tímhle za ním, byl určitý záměr. Většina Anaphoxielanů, jak si lidští obyvatelé planety říkali, již prožila mnoho životů. Po objevech členů Rady moudrých byly jejich předchozí duše spojeny s tou, která dlela v současném těle. Tím si pamatovali vše, co prožili. Každou bolest i křivdu, včetně vlastních prohřešků. Věděli, co jak bolí, a proto se již zdráhali komukoli ubližovat. Spolu s dalšími vymoženostmi moderní doby tudíž došlo k téměř úplnému vymýcení zla v lidském chování. A pokud někdo vybočil z řady, byl tu právě Zpovědník, aby ho usměrnil.

Něco jiného však byly tak zvané nové duše, neboli lidé, kteří se narodili už za nových podmínek. Ti se museli všechno učit, což trvalo velmi dlouho. Dospěli brzy, ale jejich duševní vývoj bylo nutno pohlídat. Ten fyzický byl totiž až příliš rychlý. To si vzal Alanbird také na starost. Vzdělával děti a mládež. Učil tyto nováčky rozeznat dobro a zlo, v čemž byl i díky svému daru celkem úspěšný. A právě to, že je v kontaktu s novou generací, k němu Axileu nyní přivedlo. Mimo faktu, že kromě svých partnerů býval on často prvním, komu se sourozenci svěřovali. Pokud se tedy rovnou neobrátili na matku jich všech, Asirtu.

Alanbird si sedl na pohovku naproti sestře a vstřebával nadějnou vidinu toho podivného zařízení a neobyčejně pohledného mladíka, aby po chvíli řekl: „Tak to vypadá, že někdo opravdu najde novou planetu, kam se můžeme přemístit po zkáze Anaxie. Krasavec s andělskými křídly... Sarsadis, říkáš? Já vím, co to znamená. Použila jsi starý jazyk Anaxie. Skoro nikdo už ho nezná. A není divu, když

díky naší sestře Asinoise léta používáme v případě neznalosti jazyka toho druhého telepatii a sdílení obrazů. Je to spasitel, sestřičko.“

„Tak to je výborné! Možná nás tam to zařízení rovnou přenesle! Ale působilo to na mě stejně, jako když nám Aidish spojoval duše z minulých životů s těmi novými. A to je divné, protože už přece neumíráme! No, každopádně se celý proces jistě vysvětlí, až nám ten mladík ono zařízení předvede. Doufám, že víš, kdo to je. Podle očí bych si troufla tipnout, že nová duše, takže ho musíš znát,“ zaradovala se Axilea.

„Obávám se, že vůbec netuším, kdo to je. Souhlasím s tebou, že má v očích skutečné mládí, ale tak pohledného muže bych určitě nepřehlédla ani já, který si mužů jinak nevšímám. Tohle je takový krasavec, že se za ním asi otáčejí i sochy žen v parku. Nicméně věřím tvým vidinám, Axileo. Pokud jsi ho viděla v sídle Rady, tak se tam časem určitě objeví. Takže se tím netrap a počkej na to, až...“ zchladil její nadšení bratr.

Jeho slovní projev přerušilo to, jak se sestra zadívala na noční oblohu. Něco ji tam upoutalo a zjevně znepokojilo. Vstala a podivně opatrným způsobem se přesunula k oknu, aby si poté zděšeně zakryla tvář rukama a vykřikla. Ihned se přemístil k ní a nechápavě zíral na tmavé nebe, poseté hvězdami. Potom si toho taky všiml. V jeho ruce se objevil dalekohled, jímž si oblohu prohlédla a zatvářil se stejně znepokojeně.

„Jak to bylo? Pouhým okem viditelná, přístrojům však vždycky zčerná? Pak je to ona, protože dalekohledem jsem ji nezachytil. Ale

dále si to nepamatuju. Tobě to Arendaxel tehdy zapsal, když to slyšel, tak bys možná..." zašeptal po chvíli roztřeseným hlasem.

„Nová hvězda, jasná, bledá, více než rok spát ti nedá. Její objev konec věstí, přichystej se na neštěstí,“ odrecitovala strnule Axilea.

Alanbird se po chvíli vzpamatoval a uchopil sestru za paže, aby k ní důrazně pronesl: „My ho najdeme! Anebo si on najde nás. Viděla jsi to, tak věř! Vše, co vidíš, se přece vždycky splní, ne? Nikdy jsi nezklamala, ani tvůj dar. Takže jdi klidně spát, sestřičko.“

„Přesto bych si to prozatím ráda nechala pro sebe. Je to tak neuvěřitelné! My všichni hledali, celá planeta, ty nejlepší mozky, vědci, capacity... A nenašli. Ani neumíme změnit podmínky jiné planety tak, aby byla vhodná k životu. Můžeme stvořit cokoli neživého, ale život ne. A pak si přijde takový svalnatý krasavec bez zkušeností a přenese nás jinam? Podivné..." namítla nejistě ona.

„Anděl. Co to asi znamená? Nejspíš je to jen symbol, nesmíš to brát doslova. Ale podivné to je, souhlasím. Aby bylo někomu takhle naděleno... Intelligence, krása tváře, svalnatá postava... Jenže když беру v úvahu to, jak jsme vyspěli, proč by se nemohl narodit někdo tak krásný?“ usoudil Zpovědník, který už ale jevil známky únavy.

Axilea je zachytila a prohlásila: „Tak já už půjdu. Taky se potřebuju dostat. Přitulím se k Arendaxelovi a budu doufat, že už se mi nebude nic zdát.“

„Jen abys teď záměrně nesnila o tom andělském krasavci!“ škádlil ji bratr.

„Prosím tě! Ten bude zadaný dřív, než na pískovišti uplácá první bábovičku! Já už svou spřízněnou duši mám. Nevyměnila bych ji za

nikoho jiného. Však víš, jak to chodí. Promiň, zapomněla jsem, že... Ale poznáš je, ne?“ zarazila se uprostřed toho, jak se mu snažila to škádlení vrátit, věštkyňě.

Vybavila si to, o čem se v jejich rodině snažili nemluvit. Respektovali, že si to hodlá vyřešit sám. Anebo neřešit. Ani jeden ze sourozenců sice tohle nechápal, ale nechávali to být. Alanbird to dobře věděl a oceňoval přístup bratrů a sester, i když ho celá věc bolela a cítil se hrozně.

I nyní se pousmál a mávl rukou. Rozloučili se a on osaměl. Při cestě zpátky do postele nad tímto problémem přemýšlel. Píchlo ho u srdce, když si vybavil smutek v očích ženy, jíž se týkal. Navzdory únavě nemohl dlouho usnout a neklidně se převaloval v posteli. Anaxianský Zpovědník byl sám pronásledován pocitem provinění, s nímž se stále nedokázal vypořádat. Ač už ulehčil od pocitu viny spoustě svých krajanů, nevěřil, že s tímhle někdo pomůže jemu. Ani že jednou překoná svůj strach.

Milovala jeho hlas. Moc ráda poslouchala, jak vážně přednáší o historii planety i lidstva a odpovídá na zvědavé otázky. Občas situaci odlehčil vtípkem, což bylo ze všeho nejlepší. Obdivovala jeho humor. Nemohla se nabažit sledování gest, jimiž provázel výklad. Rozhodně to bylo lepší, než trčet v laboratoři. Většinu dopoledne strávila zkoumáním simulací, majících za cíl odhalit účinky umělého prostředí na organismus Anaphoxielanů. A pak to přišlo. Když viděla výsledky, propadla panice. Sice věděla, že by bylo rozumnější svolat Radu a oznámit to všem, ale emoce ji ovládly natolik, že takto jednat

nedokázala. Neměla oporu v partnerovi, který by ji ukonejšil a podělil se s ní o toto břímě. Ale milovala jeho a on tu byl pro všechny potřebné. Musela za ním dřív, než se zblázní. Nyní byla potřebnou ona.

Přednáška se pomalu chýlila ke konci. I čas tomu odpovídal. Bylo poledne a pozornost jeho posluchačů slábla, i když je dokázal zaujmout. A potom přišly ty pocity. Hrůza a bolest. Někdo trpěl. Alanbird zpozorněl. Aniž přerušil výklad, pohlédl směrem, odkud to přicházelo. Sice se krčila v poslední lavici, ale jeho daru neunikla. Negativní emoce ji spolehlivě zviditelnily. Když se na ni podíval, polkla a znervózněla. Zmocnily se jí protichůdné pocity. Radost ze setkání se mísila s nejistotou z jeho záhadného chování. Nemohla si pomoci, aby stále nedělala nářky, které si později vyčítala. Zalitovala toho, že raději nezůstala v laboratoři. Zvedla se a chtěla odejít.

„Tak, mládeži, pro dnešek již končíme. Pokud zvolíte tradiční způsob přesunu na chodbu, prosil bych vás o shovívavost vůči mým letitým uším a vybavení místnosti. Vrzání opravdu není můj oblíbený zvukový vjem. A nezapomeňte, že máte povolený odchod pouze s doprovodem!“ uslyšela náhle od katedry.

Nyní jí bylo trapné zmizet. Sebrala odvalu a přesunula se přímo k němu, aby se tak vyhnula střetu s rozdivočelou početnou skupinou dětí a mládeže, která i přes upozornění skutečně dost hlučně opouštěla přednáškový sál. Otrásla se a on obrátil oči v sloup, což ji přinutilo se pousmát. Nemohla si pomoci. Byl tak milý! Musela ho alespoň pozdravit. Konec konců byli příbuzní.

„Ahoj, Viv! Co ty tady? Nejsi přece nová duše. Navzdory tomu, že jsi žila jen jeden předchozí život, máš v sobě minimum zla. A když to říkám já, můžeš tomu věřit,“ oslovil ji, když v místnosti zůstali úplně sami.

Anvivia cítila, že na ni použil svůj dar, aby jí pomohl. To ji trochu povzbudilo, ač si nebyla jistá jeho důvody. Soudila, že to dělá jen z bratrské lásky, jak to bohužel pro ni vypadalo. U srdce ji to ale zahrálo tak jako tak, ač ji stále tížilo, co dnes zjistila. Nejistota z jeho chování ji také nepřestávala trápit.

„Důvěřuj, ale prověřuj, ne? Jistě není na škodu mít mě pod dohledem, když jsem ještě tak mladá a nepoučená mnoha životy. Co kdyby se něco změnilo? Tobě se svěřím do rukou ráda, ač vím, že budu jednou z mnoha. To samé platí naopak, pokud bys potřeboval lékařskou péči. Ale zdá se, že jsou stále v kurzu zlobivé holky,“ provokovala ho, než si zase neodpustila narážku.

Alanbird se na ni upřeně zadíval a posmutněle reagoval: „Ty nebudeš nikdy jednou z mnoha, Anvivio. Otázkou je, zda by v dnešní době ještě hodná holka stála o zlobivého kluka.“

Opětovala jeho pohled, a zatímco ji první část jeho projevu potěšila, napadlo ji, jaký význam asi má ten zbytek. Byl přece Zpovědník. Dokázal odnímat, ale i vyvolat pocit viny. Ale co on sám? Kdo sňal vinu za to, co udělal v minulých životech, z něj? Anvivia vycítila, že právě tam může být klíč k vysvětlení toho, co se mezi nimi dělo.

Její úvahy přerušilo to, jak stanul přímo před ní a jemně jí zvedl bradu, aby viděl do jejích očí. Tento dotek a zkoumavý pohled ji

rozechvěl. Ztratila úplně řeč a zapomněla na celý svět. Toužila jen po tom, složit se mu do náručí. Cítila se malátná a slabá, odevzdaná. Ale i smutná, když si uvědomila fakta. Už to ji trochu probralo, ještě než se jí vážně zeptal, co ji trápí.

Pár minut nato už seděla tam, kde v noci jejich společná sestra Axilea. Oba se cítili stísněně. Ani jeden však netušil, že ten druhý má stejné obavy. Když jí zrak zabloudil k pootevřeným dveřím Alanbirdovy ložnice, musela se rychle kousnout do rtů a sevřít pěsti, aby zahнала nevhodné myšlenky. Už tak s ní dost cloumaly emoce, když seděl přímo naproti. Vážně ji pozoroval, aniž dal najevo svou touhu pokleknout před ní a poprosit za odpuštění i o něco jiného. Odprosit ji za tajnosti a krutost, jíž se na skrytě milované ženě dopouští. Na chvíli dokonce doufal, že jí někdo ublížil, aby mu mohl rozbít ciferník. Tím jako by symbolicky zranil sebe. Ale v duchu sebekriticky připustil, že přiřuknout si s dotyčným by zde bylo více na místě. Potlačil pocity vyvrhele a soustředil se na vážný problém, jí právě nastíněný.

„Takže, pokud to správně chápu, hrozí nám degenerace. To zní logicky. Být bez slunečního svitu, střídání dne a noci, čerstvého vzduchu, omezení jenom na pobyt v kovových prostorách s nekonečnými chodbami, určitě zdravé není. Ale domníval jsem se, že to vyřeší naše léčivé schopnosti. V čem je problém?“ promluvil poté, co sestra ukončila své líčení.

„Budeme postupně slábnout. V takových podmínkách dochází k pozvolným ztrátám energie. A nedá se to nahradit ani návratem ke konzumaci stravy, ani doplňováním vitamínů a léčením dílčích

nedostatků, když vzniknou. Proměníme se, je to zákonité. Prostředí ovlivňuje každého tvora. Naše rasa by nyní mohla závidět rostlinám a zvířatům, že zůstanou v podobě DNA, uložené v Grálu, jenž vymyslel a stvořil náš bratr Anadir. Protože jak půjde čas, nebude o co stát. Už se nedivím těm, kteří se chtějí vyhnout přežívání na kosmických lodích tím, že se nechají uspat a uložit do jakýchsi hypnokomor. Ne každý má rodinu, která ho podporuje. Mnohdy byly rozpory příliš velké, tak si odpustili, ale nestýkají se. A ne všichni také mají milujícího partnera,“ povzdechla si Anivia.

Alanbirdovi zatrnulo, přesto se odvážil vznést dotaz: „A ty? Po tomto zjištění... Uvažuješ snad rovněž o takovém řešení?“

Žena vážně opětovala jeho sice znepokojený, avšak další emoce neukazující pohled, aby ho svými dalšími slovy uklidnila: „Ne. Mám přece zodpovědnost. Musím se snažit na něco přijít dřív, než bude příliš pozdě a z nás se stanou jakési zmutované příšery, či co. Ani si ty výsledky nezkouším zobrazit vizuálně, jsem z toho ještě dost špatná. Anebo mohu vymyslet nové léčebné metody. Vsadím se, že naši bratři a sestry z oboru zvolí totéž. Nebo si umíš představit, že by tohle nechalo Aisona chladným? Aberma se také vyzná, když zastavila stárnutí, pomůže nám. Jistě i Anadir a Arendaxel.“

„A Ariletovi stačí trochu polechtat ego, aby chtěl něco převratného dokázat. Jistě vymyslí další hromadu umělých genů,“ přidal se smíchem Alanbird.

Potom si vzpomněl na Axileinu novou vidinu a pocítil naději. Utrápený výraz Anivie se mu nelíbil. Vnímал i její emoce, jako by byly jeho vlastní. Už proto si byl jistý tím, že jí působí bolest svou

nerozhodností a zbabělostí. Její oči mu již tisíckrát prozradily, co k němu žena cítí. A on stále doufal, že ona nepozná to, co jí tají, aby ji ochránil. I přesto se přesunul až k ní. Přisedl a ignoroval, jak mu prudce buší srdce a celé tělo reaguje na blízkost ženy, která ho přitahovala jako žádná jiná před ní, protože to nebyla jenom fyzická touha. Soustředil se na přesvědčivost svých slov, podpořených darem, jímž disponoval. Uchopil ji za křehké ruce a doslova ji hypnotizoval pohledem.

„Poslouchej, Viv! Neztrácej naději, ano? Ještě stále se může stát zázrak a my, celá naše rasa, dostaneme šanci na...“ začal důrazně, než mu selhal hlas.

Pochopil, že to byla chyba. Celý se rozklepal, když vnímal, jak moc ho to k ní táhne a nutí vyznat se z citů, které skrýval, i mnohem víc. Toužil po tom, vzít ji do náručí a odnést do ložnice, kde by jí divoce ukázal, co v něm dřímá. Už to viděl před sebou jako ve filmu. Anivia ovšem také. Ta si však myslela, že jsou to její vlastní představy. Možná byly, protože oba právě snili o tomtéž. Ale přiznala by to asi právě pouze ona. Nyní bylo otázkou chvíle, kdy se pravda, tak dlouho skrytá, projeví. Nemělo k tomu však dojít.

Dvojici totiž vyrušila žádost o vstup, kterou Alanbird zachytil. Ačkoli ho to i trochu zamrzelo, vnímal ji jako spásu. Anivii rozladilo, když pustil její ruce a omluvil se, aby zmizel v chodbě u vstupních dveří. Chvilí tam s někým tlumeně hovořil, přičemž mu odpovídal rozčilený mužský hlas. Bylo jasné, že ho někdo naléhavě potřebuje. Povzdechla si a smířila se s tím. Oba měli starostí až nad hlavu. A po dlouhých měsících beznaděje nedoufala, že se něco

změní. Když se vrátil, tázavě se na něj zadívala, aby se zároveň chystala k odchodu za svými povinnostmi. Ukázalo se však, že to nebude až tak jednoduché.

„Myslím, že tvé nabídky k lékařské prohlídce využiju,“ oznámil překvapivě a jí se rozbušilo srdce už jen z představy, že se ho bude moci dotknout.

„Ale! Že by se v proslulém Zpovědníkovi objevilo dítě, když chce prohlídku od pediatra? Vezmi ovšem na vědomí fakt, že mí pacienti bývají obvykle nazí!“ zažertovala, ač se stále tvářil vážně.

Výraz jeho tváře se nezměnil, pouze nabyl jakési lítostivosti, s níž ji pohládl po tváři a prosebně dodal: „Kéž by to bylo možné, Viv. Ale nahý pacient bude. Uvidíme se za půl hodiny v laboratoři, ano? Teď musím odejít.“

Z netrpělivého pohledu pochopila, že spěchá. Tak se mlčky vytratila. Ještě se klepala, když u svého stolu v laboratoři vstřebávala celé jejich setkání. Údaje na monitoru jí připomněly další problém. Bylo toho na ni už moc. Obávala se toho, co asi znamená jeho tajemná žádost. Lámala si s tím hlavu, ale nemohla vůbec na nic přijít. V zoufalství se neubránila volání, vyslanému k osobě, která jí byla po Zpovědníkovi nejbližší. Když bylo vyslyšeno, utřela si slzy a začala se těšit na to, že ho znova uvidí. I kdyby jí to mělo způsobit bolest.

Asirta se zhmotnila v hale obřího sídla Rady moudrých. Obrovská budova, plná chodeb a laboratoří, působila téměř děsivě. Všude chodili lidé, zabraní do své práce nebo úvah, mnohdy ve

dvojicích nebo skupinkách, ponořených do živé diskuze na nějaké téma. Ona sama tam nezapadala přinejmenším vzhledem. Její šaty byly jako z dávných dob, a celý zjev nepřipomínal vědkyni, lékařku, ba ani recepční, která se na ni přátelsky usmála. Navzdory tomu však byla váženou členkou společnosti, a dokonce i věhlasné Rady moudrých.

„Vítám vás, paní Asirto! To máme ale krásný den, vidíte!“ přivítala ji slečna se zářivě bílými zuby, oblečená v kostýmku a šátku.

„Jeden by čekal, že s vyspělostí lidstva zmizí stereotypy. Ale podívej se tady. Kostýmky, lékařské pláště... Ti pitomci se mohou třeba stokrát převléct. Stačí pomyslet na to, jak chtějí vypadat. Navíc jim už ani nehrozí potřísnění krví, či něčím horším. A stejně vypadají jako v dobách, kdy to tady páchlo dezinfekcí. Pochopíš to, Sir?“ přišlo k Asirtě přímo z jejího podvědomí ženským hlasem.

„Ty se je ještě stále snažíš chápat, Axi? Mně stačí, že už necítím tu dezinfekci. O zbytku raději neuvažuji. Stačí mi tohle,“ vyslala obratem zpět Asirta, jež se vydala na jisté speciální místo.

Zastavila se v rohu haly u stolu a několika křesel, poblíž kterých stála spousta váz, plných řezaných květín. Některé byly čerstvé, jiné pomalu uvadaly, či se již nacházely ve stádiu hniloby a rozkladu se spoustou smetí kolem. Na stole trůnilo pár hromádek dopisů. Z mnohých stoupala vůně parfémů, jimiž byly postříkány. Kdokoli se ocitl v blízkosti tohoto zákoutí, málem se z té směsice pachů udusil. Také zde ležely různé velké krabice s mašlemi a dárkové

tašky. Asirta namátkově do jedné z nich hmátla a vytáhla na světlo její obsah. Spatřila nádherně se třpytící diamantovou brož.

Slečna recepční mezitím fascinovaně opustila svůj pracovní prostor, kde jako nová duše poznávala, co to obnáší mít zaměstnání. Všechno pro ni bylo ještě úžasné a neznámé. Dávala to často a upřímně najevo, což staletí žijící ženu vždycky přimělo pouze k shovívavému úsměvu. Nyní ji však znechutil stav této části budovy. Zamračila se a otočila k dívce, sledující šperk v její ruce.

„Nechápu, že proti tomu nikdo neprotestuje,“ zabručela nespokojeně.

„Proč by to kdokoli dělal? Je to přece vaše! Oltář Bohyně lásky. Tolik krásy! Květiny, dary, písemné omluvy bývalých partnerů, žádosti o ruku, pozvánky na rande... Té lásky všude kolem!“ vydechla uchváceně okouzlená recepční.

„A toho smradu!“ poznamenal k tomu ženský hlas v podvědomí Asirty, která díky tomu musela rychle skrýt úsměšek, než zase zvážněla.

„Já vaše nadšení sice chápu, ale co je romantického na uvádajících kytkách? Nebo na omluvách od slabochů, kteří nedokázali být skutečnými partnery? To jednou sama pochopíte. Přeji vám, aby vaše láska byla opravdová. Abyste v ní měla štěstí. Ale od nynějška tady to svinstvo nechci vidět. Dary nepřijímám. Zde máte tuto brož jako talisman. Zbytek nechám zmizet. Jak jste sama řekla, je to můj oltář. A já ho tu nechci,“ rozhodla vzápětí nekompromisně.

Mladá dívka se však tvářila tak nešťastně a zničeně, že Asirta nakonec svůj názor změnila. Dovolila jí oltář zachovat, ale dopisy měla ihned likvidovat. Dary si naopak mohla ponechat jako odměnu za práci, kterou věnuje kontrole stavu květin a úklidu těch zvadlých. Tak se dohodly a obě byly spokojeny. Zvláště oblečená žena již byla na odchodu, když ji upoutala nádherná tmavě rudá růže s velmi dlouhým stonkem, ladící s jejími šaty a celkovým vzhledem. Byla na ní připevněná stužka se složeným papírem, na kterém byl zřejmě nějaký vzkaz. To ji zaujalo, a jelikož byl pro ni, nerozpakovala se jej přechíst.

„Krví odhalí ti růže, kdo tebe milovat může. Komu ji dnes budeš sát, tomu lze svou lásku dát,“ stálo na papíru barvou, jež skutečně připomínala krev.

Asirta se zachvěla. I mysl v jejím podvědomí k ní vysílala údiv a zamyšlení nad touto záhadou. Potom však papír se stužkou od stonku odtrhla a nechala zmizet spolu s ostatními věcmi. Recepční již naštěstí nebyla poblíž ní. Věnovala se prohlížení váz a posuzování čerstvosti jejich obsahu. Anaxianská Bohyně lásky se s ní pokynutím rukou rozloučila a zamířila tam, kam plánovala jít. Růži ale stále držela v ruce. Její zamyšlení málem vedlo k úrazu. Na dlouhé chodbě náhle klopýtla a skoro upadla. Pouze díky tomu, že ji v těle okamžitě nahradila nesmírně rychlá a pohotová utajená ochránkyně, neskončila na podlaze.

„Děti! Ať je jim rok nebo sto let, nikdy se nenaučí nebudit tě před večerem, ačkoli vědí, že jsi odjakživa noční tvor. Potom se nevyspalá řítíš sem, protože dcerunka nezvládá své emoce. A jenom

kvůli jakési naivní dívence nás hodláš opět mučit pachem tlejícího smetí, které sem pravidelně dodávají davy tvých zhrzených milenců,“ ušklíbla se poté Andraxela, už opět obývající podvědomí sdíleného těla, než však zaznamenala změnu emocí své hostitelky.

„No vždyť to říkám! Kéž by ses kdysi tolik nemnožila! Ač je pravda, že tvé děti jsou... Zatracení haranti! Sir, co je s tebou?“ zavrčela nespokojeně, když se Asirta zmoženě usadila ve výklenku jednoho z obrovských oken.

Sama cítila totéž, ale bytí v podvědomí ji trochu chránilo před intenzitou. Ne však před sdílením pocitů Asirty samotné. Zatímco v duchu klela a vysílala k ní nabídky k převzetí těla, snažila se ona vzpamatovat a rozhýbat i mysl. Po chvíli namáhavě vstala a stále s tou temně rudou růží v ruce pokračovala dále do budovy. Pohánělo ji pomyšlení na něčí velkou bolest. Myslela si, že ví, kdo je jejím zdrojem, což ji přinutilo přesouvat se způsobem, typickým pro vyspělé Anaphoxielany. Přemisťovala se z místa na místo. Stále vnímala zoufalství a pláč. I pocit, že byl někdo odloučen od blízké osoby, která mu chybí. Nikdy od svých dětí nevnímala nic tak silného. Měla proto velký strach, že se jednomu z nich stalo něco strašného.

Anvivii zmrzl úsměv na rtech, když ho spatřila. Na tohle nepomyslela, ač se to dalo čekat. Hlavou se jí honily různé spekulace, které ji děsily. Bála se zeptat, jak to je. Byla tak v šoku, že si nejdříve vůbec nepovšimla dvou lidí, kteří ho v odstupu následovali. Neměl zde být nikdo, kdo není zaměstnancem institutu.

Ne v této části budovy, kde se nestavěly kosmické lodě. Tam chodili lidé, aby se dohadovali, jak má vypadat jejich příští obydlí. A rozhodně by tu nečekala malé dítě. Alanbird ho nesl tak jistě, jako by to dělal už mnohokrát. Jeho výraz byl ale tak nevyzpytatelný, že netušila, jaký vztah k miminku má. Zatnula zuby a přikázala si chovat se profesionálně. Konec konců byla vážená členka Rady moudrých. Spoléhala na pomoc, která jí byla přislíbená, a nasadila přívětivý výraz, s nímž milovaného muže uvítala. V duchu přitom drtila kletby na adresu možné matky jeho dítěte.

„Jsem ti vděčný, že jsi ochotná nám věnovat čas v této těžké době, Viv. Chci, aby ses na něj podívala. Potřebuji vědět, zda je v pořádku,“ začal záhadně a nepochopitelně Alanbird, který položil dítě na vyšetřovací stůl.

Udiveně na něj pohlédla a ptala se: „Jestli je v pořádku? Proč by nebyl? Máš snad podezření na nějakou genetickou vadu? Ty už přece dávno nemáme! Co by s ním mělo být a proč?“

„Prosím, neptej se a proskenuj ho,“ naléhal Zpovědník.

Zatvářila se nasupeně a pocítila odpor, když si pomyslela, že je to jeho dítě s nějakou jinou ženou. Nemohla si pomoci. Byli sice vyspělí, ale ona doufala a milovala ho. Štvalo ji, že nepřiznal vztah, který očividně měl, jak si myslela. S velkou námahou se překonala a sklonila se k dítěti. Rozbalila ho a zjistila, že je to chlapec. Miminko se usmálo a ona jako v transu umístila dlaně těsně nad jeho tělo. Projela jimi od hlavy až k patám, přičemž z nich šlo jakési modré světlo. Potom se zadívala na monitor, který byl až do této chvíle

plný údajů z onoho výzkumu, který ji znepokojil. Alanbird udělal totéž. Brzy se oba nestačili divit.

„Zdá se být v pořádku. Dle stupně vývoje narozený před pár hodinami. Mám pravdu? Žádné genetické vady, deformace, nebo choroby. A je to nepochybně Anaphoxielan. Nevidím ani žádné anomálie, ač...“ hlásila, než se zarazila.

Po jeho tázavém pohledu pokračovala: „Odhadované fyzické dispozice jsou trochu divné. Nevím, jak je to možné.“

Až nyní zaznamenala dvojici v pozadí. Nějaká žena se křečovitě držela muže, který ji podpíral. Oba se tvářili vyjeveně. Alanbird naopak netrpělivě. Proto se raději obrátila zpět k tabuli.

„Vypadá to, že bude mít desetkrát větší sílu, než průměrný muž naší rasy. A mozková kapacita je také neuvěřitelná. Centra logického myšlení a paměti, ale i emocí, jsou nadlimitní. Tento chlapec by dokázal pojmout znalosti o obsahu všech knihoven na naší planetě! Jeho inteligence je též vysoce nadprůměrná. Pokud svou kapacitu využije, pak...“ připojila ještě celá užaslá.

„Tak tu budeme mít chodící encyklopedii, která přepere deset chlapů. To nám tím naznačuješ?“ vyvodil z jejího popisu Zpovědník.

Anivia přikývla a rozhodla se čelit svým obavám přímo tím, že se odhodlala říct: „Takže ti gratuluji k úžasnému synovi.“

Alanbird se překvapivě zasmál: „Není třeba. Padouchy já zásadně nemnožím. Tohle jsou jeho rodiče. Tedy... Pěstouni, pokud se tak rozhodnou.“

Jeho sdělení ji potěšilo, avšak i udivilo. Pěstouni se nyní v jejich společnosti vůbec nevyskytovali. Děti už dávno měli pouze lidé, kteří je mít opravdu chtěli. Překvapením však neměl být toho dne ještě zdaleka konec.

„Opravdu je v pořádku? My nikdy děti neměli. Nezkoušeli jsme si je už přát, zvláště v této době. Ale najednou se u nás objevil on. Probudili jsme se a mezi námi leželo miminko. Je tak krásný! Jenom jsme chtěli vědět, jestli je zdravý. Nevíme, kdo ho u nás odložil, ani jak se k nám ten člověk dostal bez našeho pozvání a vědomí,“ svěřila se jí vzápětí ta cizí žena.

„Viv, tohle jsou Eneri a Thims, mí dlouholetí známí. Svázaný pár. Je zvláštní, co se stalo, takže chápu, že si trochu nevědí rady. Ne každý se matkou rodí a ihned ví, co...“ informoval ji Zpovědník a ona si s příchozími potřásla rukama.

Alanbird však najednou zpozorněl. Znova se podíval na tabuli, kde byly údaje chlapečka. Zaujala ho totiž jeho DNA, respektive jeden konkrétní gen. Ačkoli sám nebyl genetikem, a dokonce ani lékařem, byl mu povědomý. V duchu si vybavil jistou srdceryvnou scénu, související právě s ním. Vzal sestru za paži a odvedl ji kousek stranou od páru, který se zabýval zabalením dítěte.

„Co je tohle za gen? Rád bych věděl, co způsobuje. Nebo mám zavolat naše bratry genetiky?“ ověřoval si to, protože chtěl mít jistotu.

„Nemusíš. Je to napojené na diagnostické zařízení, které jsem dnes používala při svém výzkumu. Stvořili ho právě Ariletus a Aison, aby mi s tím pomohli. A ten gen...“ vysvětlila Anvivia, než vytřeštila

oči a nadšeně vyhrkla: „Ale tohle... To přece není možné! Vždyť... Ale ano!“

„O co jde? Čemu se tak divíš?“ zachmuřil se netrpělivě její bratr.

Anivia se šťastně rozesmála: „Toho nám snad seslalo samo nebe! Právě to teď potřebujeme! Tento gen totiž mimo jiné způsobuje neměnnost, víš? Je sice možné mu odejmout schopnosti Anaphoxielanů, které máme od narození jako klíče v mozku, abychom je mohli používat, ale nelze mu změnit rasu. Musel by mít děti s příslušníkem jiné rasy a ta být vyspělejší. Jinak zvítězí ty jeho. Nikdo z něj neudělá nic jiného, myslím primitivnějšího. Nezdegeneruje, to u něj není možné. Ani vzhledově se nikdy nezmění, což je zajímavé. Nic ho neovlivní, což platí i pro jeho mysl. Jen vlastní vůle, která je ohromně silná. Až neuvěřitelně. Zato ten gen působí na ostatní. Ovlivňuje jejich vnímání. To tě asi zaujalo, že? Máš mutaci specifického genu naší matky. Otázkou je, zda by zrovna tohle v čisté formě předal dál. Ale je v něm zakódováno to, že pokud se rozmnoží, ani jeho potomci rasu na horší nezmění. Mohou se vyvinout v něco dalšího, ovšem opět s jeho přičiněním. Bez něj ani omylem.“

„No výborně, tak může být budoucností naší rasy! V nejhorším si pořídíme nová těla a Aidish nám do nich nastěhuje duše tak, jako předtím. Konečně dobrá zpráva,“ liboval si Alanbird, než si všiml, že tvář Anivie pobledla.

„Panebože... Budoucností být může, ale leda tak v laboratoři. Kdybychom mu odebrali pohlavní buňky a implantovali je uměle

přímo do vajíček, odebraných ženám,“ rozhodila ho vzápětí svou posmutnělou poznámkou.

Na jeho tázavý pohled objasnila: „Chybí mu pohlavní pud, víš? Až dospěje, nebude mít žádné sexuální touhy. Jak by se bez nich rozmnožil? Zřejmě je to evoluce, protože nepodléhat pudům je znakem vyspělosti, nicméně s takovou zase hned vyhyne. A jsme tam, kde jsme byli.“

„Stejně to musí mít nějaký význam, že se zde objevil. A i asexuálové se přece dokážou rozmnožit, když se překonají, ne? Kdyby to bral jako poslání, proč ne? Ale nyní by si měl užít dětství, ne být pokusným králíkem pro tvůj výzkum. A navíc se o něj může přihlásit žena, která ho porodila,“ přednesl své námitky Alanbird, který už málem zalitoval, že tam dítě přinesl.

„Je zvláštní, že ho odložila. Že by cítila, že je defektní? Zvířata přece někdy...“ podráždila ho navíc sestra něčím, co se ho hluboce dotklo.

Zuřivost v jeho pohledu šlehla jako bič a umlčela ji. Ani ji neskrýval. Nejenom kvůli sobě. Vybavila se mu i jim oběma drahá osoba a její pláč při zjištění, co způsobuje gen, o kterém byla nyní řeč. Jaké prokletí...

„Taky je tu druhá možnost. Že jsou defektní všichni ostatní,“ zasyčel vztekle a odkráčel k dvojici pěstounů.

Anivia měla knedlík v krku. Ani se nezmohla na obranu a konejšivá slova. Věděla jen, že ho nesmírně ranila. I ona si uvědomila, na co narážel. Byla u toho, když jim všem matka líčila, co ji postihlo. Vybavila si její zarudlé oči a pobledlou tvář i chvějící

se ruku, která se u toho strnule držela jiné, o poznání větší pravice své věrné přítelkyně z mnoha životů, Andraxely.

Proslulá lékařka zoufale přemýšlela, jak napravit, co způsobila. Zaměstnalo ji však to, že chlapeček začal jevit nepokoj a nespokojenost. Rozplakal se tak hlasitě, až všem zaléhaly uši. Přišla blíž, aby zjistila příčinu. Až nyní si pořádně všimla, jak je nádherný. Něco ji navíc vyloženě nutilo ho konejšit. Ale cizí žena ji předešla a uchopila dítě do náručí. Anvívii bylo divně, což nechápala. Jako by žártila! Oba přítomní muži to jenom sledovali, ale partner ženy byl také celý nesvůj. Postavil se k ní a snažili se dítě konejšit spolu. Chlapec však s pláčem nepřestával.

„Není mu něco?“ zoufala si novopečená matka.

Ani ostatní si vůbec nevěděli rady. Jejich ustarané myšlenky přerušilo prudké otevření dveří do místnosti, kam rázně vešla žena v rudých šatech, kterou oba členové Rady moc dobře znali. Zajímavé bylo, že vypadala podobně zmateně, jako oni. Pátravě se rozhlédla po laboratoři, načež její pohled spočinul na dítěti v náruči návštěvnice. Zamířila jejím směrem.

„Proboha, Sir! Udělej něco s tím křiklounem! Dokonce i tady mi to rve uši,“ pobízela ji z jejího podvědomí zjevně trpící Andraxela.

Vážně se tvářící Asirta dorazila až k shromážděné skupince, zatímco Alanbird její příchod komentoval: „No vida! My o matce a kdopak se tu nezjeví? Eneri, Thimsi, toto je Asirta. Anaxianská...“

„Tituly si nechej od cesty, můj synu. Jinak tady všichni ohluchneme. Copak se to děje tomuto zlatíčku?“ umlčela ho rázně příchozí.

Zadávala se na Eneri a žena jí předala dítě, na jehož hrudníček Asirta předtím položila onu rudou růži. Když začala chlapečka kolébat, překvapivě se utišil a pozoroval ji. Procházela se s ním a usmívala se do jeho malé tvářičky. Všichni přítomní se uklidnili, protože se jim v nastalém klidu dost ulevilo.

Anvivia už trochu překonala nepříjemné pocity z toho, co řekla Alanbirdovi, a zvědavě se zajímala: „Opravdu se u vás jen tak objevilo dítě? A nikdo nehlásil jeho zmizení, ani se nepřiznal, že ho odložil? V dnešní době? Myslela jsem, že se tohle už neděje!“

„Možná se v matce teprve probudí svědomí a o dítě se poté přihlásí,“ napadlo Zpovědníka a Eneri i Thims po jeho slovech zbledli.

„Jestli je to nová duše, nemusí to mít v hlavě zatím srovnané. Bude zapotřebí dát jí čas. Mezitím si vy můžete splnit sen o dítěti, který jste už dávno vzdali, ne?“ vložila se do toho Asirta, která stačila zároveň pozorovat a kolébat dítě i poslouchat jejich hovor.

„Matko, jak víš, že je to bezdětný pár, který v minulých životech marně toužil po dítěti? Nebyla jsi tu, když to říkali!“ podivil se Alanbird.

„Intuice,“ odbyla ho stručně a otočila se zády k němu, aby zděšeně hlesla: „Ale ne! Copak to ta nešikovná paní provedla? Ty ses zranil, andílku!“

Anaxianský Zpovědník vzápětí úplně pustil z hlavy matčinu záhadnou znalost problému cizích lidí, o kterém neměla mít ani tušení. Sledoval nečekanou věc. Ne, že by mu nebyla důvěrně známá. Dokázal tohle spatřit u každého páru, co k sobě patřil. U tak

zvaných spřízněných duší. Viděl to u pěti párů sourozenců, kteří byli spolu s ním, Anvivií a Asirtou členy Rady moudrých, i u mnoha jiných lidí, třeba i jemu zcela cizích. Vždy a pokaždé to spolehlivě poznal. Ale nikdy to neviděl u své matky. Důvod mu byl dobře znám.

Oba věděli, že se toho Asirta nemá šanci dočkat. A přesto to tu bylo. Kolem ní a miminka se vznášel rudý opar, připomínající mlhu. Vypadalo to, jako by byli obklopeni rozlitou krví. Barva lásky, označující duše, stvořené vzájemně jedna pro druhou. Zíral na matku v němém úžasu. Hlavně proto, že její vyvolený byl dítě. Pak mu došlo, že jím nebude příliš dlouho. Díky ženě, jež se stále držela po jeho boku, a on dobře věděl, že je stvořená pro něj, ač to u nich dvou vidět nedokázal. A nikdo kromě něj tuto schopnost neměl. Lékařka Anvivia umožnila novým duším vyrůst patnáctkrát rychleji. Věděl, že tento malý chlapeček bude do roka dospělý. Alespoň fyzicky.

Sledoval, jak se Anvivia starostlivě zajímá, co se malému přihodilo. I Eneri byla neklidná. Vypadalo to, že všechny ženy mají enormní starost o jeho blaho, což mu i díky matčině přítomnosti opět připomnělo chlapečkův gen.

“Bože můj...” uniklo mu naštěstí jen v duchu, protože by možná vysvětloval to, co tu stále bylo, ačkoli mu jisté věci vrtaly hlavou.

Jeho matka zvláště nevrle odehnala obě ženy a stále zády k nim se sklonila nad dítětem. To bylo kupodivu potichu, i přes ono údajné zranění. Alanbird měl náhle pocit, že z ní jde jakási podivná

moc, která vyvolává hrůzu. Nutilo ho to od ní odstoupit, ale zároveň tento vjem podvědomě poznával, což ho přimělo se ovládnout, nekřičet strachy a neutéct. Eneri a Thims na tom nebyli nejlépe. Oba se trásli. Pak se však Asirta otočila a už zcela klidného chlapečka přinesla k vyděšenému páru. Působila jinak, než předtím. Přátelsky.

„Jsem hloupá, promiňte. Neměla jsem tu růži dávat na jeho tělíčko. Píchl se o trn. Ale už je to v pořádku. Ranku jsem ošetřila. Je to opravdu krásný andílek. Když se tak na něj dívám, napadá mě jméno Angile. Sedí mi k němu. Ve staré řeči to znamená ten s vůlí, neovlivnitelnou zlem. Mám dojem, že je to původní verze výrazu anděl. Osobně nechápu, jak může kdokoli opustit své dítě, ale u něj obzvláště. Tuto růži mu dávám jako dar. Kéž vyroste v krásného a silného muže. Tady andílka máte,“ hovořila a vložila dítě zpět do paží Eneri.

„Eneri je skvělá zahradnice, matko. Jistě malému tvůj dar zasadí, aby rostl a vzkvétal jako on sám. Je to překrásná růže. A dar od Bohyně lásky je dobrým vkladem do života, v němž bude tento krásný chlapec jistě velice milován,“ vmísil se do toho Anaxianský Zpovědník, který už se mezitím vzpamatoval, ač ho pojmenování dítěte přivedlo pro změnu k vidině Axiley, která ho přiměla k úvahám nad tím, jestli se záhadným chlapečkem náhodou nesouvisí.

„Angile je nádherné jméno. Budeme mu tak říkat. Slibuji, že tu růži zasadím. Vypěstuji z ní růžový keř,“ přislíbila s radostným úsměvem novopečená matka.

Asirta se usmála též, ale její oči byly stále vážné a tvářila se nevyzpytatelně. Thims poděkoval Alanbirdovi a oba i s dítětem zmizeli. Anvivia změnila údaje na monitoru za to, co zkoumala předtím. Prosebně se zadívala na matku, aby jí připomněla, proč a za kým tam vlastně přišla.

„Jak vidím, stále máš plno práce, můj synu. To však platí i pro Anvivi, kterou jsem zde přišla navštívit v jisté soukromé záležitosti. Omluvíš nás?“ obrátila se poté Asirta k Alanbirdovi.

Zpovědník pocítil silnou touhu být někde jinde a věnovat se něčemu, co nijak nesouviselo s matkou a sestrou. Vzápětí byl pryč. Až doma mu došlo, co na něj matka použila. Neměl jí to však za zlé. Tušil, že ji Anvivia zavolala kvůli němu. Její pohnutí ve chvíli, kdy přinesl chlapečka, jehož záhadné objevení mu vrtalo doposud hlavou, bylo jasně patrné. Stejně tak i matka působila zmateně, což mu neuniklo. Musela vnímat volání své duše, jak mu to popisovali ti, kteří se setkali s pro ně určeným protějškem. Věděl, že by to nedala najevo. Nebyl její syn pro nic za nic. Zdědil toho po ní opravdu hodně. Navíc by jí asi těžko mohl říct, co viděl. Nevěřila by mu. Tak to zatím nechal na osudu, ačkoli byl z toho všeho, co se toho dne stalo, celkem rozhozený.

Když Asirta dorazila domů, ztěžka usedla na postel. Za oknem už pomalu rudla obloha západem slunce. Slyšela vzdálené šumění vodotrysku ze zahrady, ale i to nyní selhávalo jako zdroj uklidnění. Přemýšlela o dnešních událostech. Ani ne tak o tom, jak duchem nepřítomná vyslechla nářky své dcery, týkající se záhadného chování

posledního z jejích nezadaných bratrů, kterého milovala. Dokázala ji vnímat i stírat slzy Anvívie, aniž by dala najevo, že je sama v šoku. I z výsledků výzkumu své dcery, které ji rovněž zasáhly a rozhodily. Nejhorší však bylo něco úplně jiného.

To dítě... Byla sice skvělá matka vlastních dětí a poradila si i s cizími, nikdy jí však příliš k srdci nepřiřostly. A najednou ji šíleně rozrušil chlapečkův pláč. Jak pochopila, nepřivolalo ji zoufalství její dcery. Ta už byla celkem klidná, když se v laboratoři objevila. Soustředila se na příběh nalezence a jeho údaje, které ji osobně příliš nezajímaly. Vnímala jen krásnou tvářičku a nádherné hnědé oči, sledující její výraz. Cítila ohromnou blízkost a snahu chlapečka chránit.

Když se dítě zranilo, přišla ta nejzáhadnější část celé záležitosti. Mrzelo ji to a čekala pláč, ale ono ji stále jen tiše pozorovalo. Uchopila jeho ručičku, aby se podívala na ranku. Malý prstík zdobila čerstvá kapička krve. A tehdy se stalo něco velmi zvláštního. Než se Asirta nadála, v těle ji vystřídala Andraxela. Její utajená ochránkyně, o jejímž nynějším umístění Anaphoxielané neměli ponětí. To ji ani tak neudivilo, kdyby se vzápětí neproměnila do podoby, dané jí jistými úpravami. Naštěstí zrovna stála zády k ostatním, takže si ničeho nevšimli. A pak...

„Já za to nemůžu, Sir! Jeho krev neskutečně nádherně voněla! Nemohla jsem tomu odolat. Musela jsem ji olíznout. Ale proč se mě vůbec nebál? I dospělý by řval hrůzou, kdyby mě tak viděl! A on se usmál. Chtěla jsem ho sníst samou...“ hájila se asi metr od ní se

vznášející zkroušená Andraxela, která jí samozřejmě četla myšlenky tak, jako každému jinému člověku.

„Začínám mít nepříjemný pocit, že ten tvůj zvláštní gen má i vlastnosti, které nebyly doposud objeveny. Ono je to vcelku logické. Nemohly jsme tušit, že s ním přijde chuť na lidskou krev. Raději se tomu chlapečkovi i jiným malým dětem vyhneme,“ dumala nahlas Asirta, které se však při té představě stáhlo hrdlo.

„Není problém. Děti mě nikdy nelákaly. Ale nechtěla jsem mu ublížit. Spíš mě to nutilo... Já vlastně nevím k čemu, Sir. Tohle neznám. Asi máš pravdu. Bude lepší vůbec to nezkoumat v praxi,“ přitakala jí stejně posmutnělá Andraxela, do jejíž mysli naopak její hostitelka neměla šanci nahlédnout.

„Stejně ty lidi neznáme. A už je asi nikdy nepotkáme. Brzy navíc budeme na oběžné dráze, třeba v úplně jiné lodi, než oni. Chlapeček mezitím vyrostе a...“ uzavřela to Asirta a stále tak zamyšleně šla hledět z okna na západ slunce.

Ani jedna nebyla ochotná mluvit o tom, co obě spatřily ve chvíli, když vzaly dítě za jeho malinkou ručičku. Bylo to moc neuvěřitelné a neskutečné. Krásný svalnatý muž seděl v koupelně jejich obrovské vily, opřený o stěnu. Mohutné paže něžně objímaly záda nahé ženy, usazené na jeho natažených nohou. Vnímaly neskutečné souznění a střídání svých duší, které si hodlaly vychutnat jejich spojení. I přes její nahotu v tom však nebylo nic tělesného. Cítila tak velkou blízkost, jakou nikdy s mužem nepoznala ani jedna z duší ženy, o níž nikdo netušil, že dávno není Anaxianská Bohyně

lásky, ale Asirta Andraxela. Na záhadný vzkaz u rudé růže, darované miminku, si díky šoku z tohoto zážitku nějak nevzpomněly.

Eneri vešla do ložnice a Thims odložil čtecí zařízení se slovy: „Už usnul? Pokud ano, nejspíš vyčerpáním. Musel si vyřvat plíce.“

„Řval by dál, ale odhrnula jsem závěsy. Vypadá to, že musí vidět oblohu, aby se uklidnil. Pak ihned zmlkl, ač je to divné, protože tam jedna hvězda svítí tak jasně, až nechápu, jak u toho může spát. Taky se pořád dívá po té růži od paní Asirty. Zvláštní dítě. Jeho pláč mi sice jde dost na nervy, protože je extrémně hlasitý, ale něco mě nutí o něj pečovat. Asi se ve mně probouzí mateřský pud,“ prozradila mu manželka, která sama vypadala vyčerpaně.

„Růži mu zasadím, když je to dar od tak významné osoby. Ač nevím, jestli to jako chlapec ocení. Teď ho možná zajímá, protože je hodně malý, ale kdo ví, co bude, až jednou vyroste,“ zapřemýšlela ještě, než únavou tvrdě usnula.

2. KAPITOLA – VŮNĚ NEVINNOSTI

Angile seděl na lavičce v parku a zamyšleně zíral na hladinu blízkého jezírka. Byl krásný slunečný den a všude kolem omamně voněly květiny. On však své okolí příliš nevnímal, zabraný do myšlenek na nepříjemné věci. Nevšímal si ani dětí, shromážděných nedaleko, ačkoli jejich hlasité zvukové projevy doléhaly až k němu. Už se s ním také pokoušely navázat kontakt. Zvláště dívky po něm pokukovaly a chtěly ho přemluvit k hraní různých dětských her. Jeho však nic takového nebavilo, a proto se vzdálil. Neměl si s nimi ani co říct. Byl ve všem daleko před ostatními svého věku. Číst, psát a počítat se naučil, když mu byly fyzicky tři roky, ale knížky pro děti ho stejně nezajímaly. Toužil po vědění tak, až to dospělým kolem něj nahánělo strach.

Ode dne, kdy se tento chlapec nečekaně objevil u svých adoptivních rodičů, již uplynulo půl roku. Dávno se přestali bát toho, že by se o něj někdo přihlásil. Měli jiné starosti. Angile byl velmi zvláštní dítě. Stále nedokázal usnout bez pohledu na jasnou hvězdu, viditelnou pouze okem a nezachytitelnou přístroji, o níž už bylo známo, že upřesňuje termín zkázy Anaxie. Také potřeboval mít po celém bytě některou z růží, vypěstovaných z té, již mu darovala Anaxianská Bohyně lásky. Sice tuto ženu ode dne, kdy květinu

dostal, vůbec neviděl, ale i přesto ho provázel tísnivý pocit, kdykoli neměl křehkou krásu růží nadosah.

Eneri to vyřešila svým pěstitelským umem. Vypěstovala z ní další keře, které umístila do obřích nádob. Nyní jich měli čtrnáct. V Angilově pokoji samozřejmě nejvíce. Konečně byl tedy spokojený, ovšem jen s tímhle. Přidělával jim však starosti svým hladem po vědění. Jeho samotného švalo, jak ho v tom brzdí a přemýšlel i nad jistým záhadným jevem, provázejícím jeho dosavadní život.

Angile měl pro svou neochotu spát v pokoji se zataženými závěsy i důvod, o němž se nikomu nezmínil. Ani o faktu, že není schopen usnout, dokud se u něj neobjeví ona. Netušil, kým ta žena je, ani co chce. Dokonce si myslel, že je to duch, než zjistil, že všechny duše Anaphoxielanů jsou umístěny v tělech lidí, kteří je měli v předchozích životech. Leda by to byla jakási bludná duše, jež nedošla klidu. Ale to bylo málo pravděpodobné.

Každopádně byla nehmotná, jak už si stihl ověřit, když se ji jednou pokusil obejmout. Také nikdy nepromluvila a vyznačovala se neobvyklou bledostí. Ta byla o dost výraznější, když přízračná bytost změnila svou podobu na podivný vzhled, jenž by leckoho strašně vyděsil. Stávalo se to ve chvílích, kdy připlula blíže k němu, sklonila se nad chlapcem a její tvář se ocitla tak blízko, že mu tu jeho mohla očichat, přičemž se nehmotné ruce pokoušely o pohlazení. Nebál se jí, ale ne proto, že ho v tomto stavu nemohla kousnout špičatými tesáky, jež se u ní objevily, ani drápnout obřimi zvířecími drápy. Rudé oči svítily z bělostné štíhlé tváře křehké a úchvatně

krásné ženy. Taková mu totiž připadala. Cítil k ní důvěru, i když působila nebezpečně a hroživě, a přestože neznal úmysly neznámé. Nikdy se mu také nepodařilo zjistit, co je zač. Na jeho otázky vůbec nereagovala, jen ho stále upřeně pozorovala. Po chvíli vždy zmizela, což jemu způsobovalo muka prázdnoty. Jako by mu odňali něco velmi drahého. Doufal, že jednou promluví a sdělí mu své jméno i účel svých návštěv.

Toho dne měl chlapec deváté narozeniny. Anaphoxielané tuto tradici stále ctili a dokázali spočítat, kdy má jejich dítě kolik let i při zrychleném růstu. Pěstouni mu uspořádali oslavu, na níž se hoch neskutečně nudil a cítil se nepříjemně. Zahrnovala totiž příchod jejich přátel, jimž se neustále chlubili nádherným a nesmírně inteligentním synem. Návštěva ale brzy vyústila v hádku, při které si náhradní rodiče zoufali nad jeho drzími poznámkami.

Ty mu toleroval jen jediný dospělý. Muž, kterému Angile říkal strýček Alan. Ten byl vůči němu vždy chápavě shovívavý a on ho měl rád. Také se snažil ho něco naučit, ale pro Angila bylo jakékoli tempo výuky příliš pomalé. Rovněž se mu pokoušel vysvětlit, že musí hodně spát, aby správně rostl a vyvíjel se, ne se i po nocích pokoušet získat znalosti čtením knih. V tom však neuspěl i on. Tento chlapec byl asi tím nejtvrdohlavějším člověkem, jakého Zpovědník kdy poznal. A neplatilo na něj vůbec nic, ačkoli zlý rozhodně nebyl. Jenom trval na svém. Bylo zbytečné mu říkat, čím Alanbird disponuje, protože by to ničemu nepomohlo. Věděl, že by ho svou proslulostí ani funkcí neohromil. Samotného ho udivovala chlapcova vzpurnost a říkal si, co nebo kdo by ho dokázal zkrotit.

Na jeho oslavu se ovšem opozdil. Přišel tak o zuřivou hádku ohledně zákazu přístupu do dospělé sekce místní knihovny, kdy se Angile opravdu rozparádil už jen kvůli tomu, jak ho přítomné ženy obdivovaly pro jeho vzhled. Až toho pak skoro litoval, ale jejich dotěrné pohledy a slintání nad tím, jak je sladký, se mu dávno hnusily. Samotný otec ho s řevem poslal pryč, ale on v pokoji nezůstal. Cítil, že potřebuje čerstvý vzduch, aby se uklidnil. Také ho mrzelo, že nepřišel jeho oblíbenec, který už několikrát moudře vyřešil situaci.

Tak smutně posedával na lavičce poblíž jezírka, když tu ho něco upoutalo. Podivný zvuk, jaký ještě nikdy neslyšel. Přesto mu byl zvláště povědomý. Nebyla to ani hudba, ani zpěv, ač jej připomínal. Navíc se mu zdálo, že ho neslyší uchem, ale duší a myslí. Bylo to tak neobvyklé, že začal pátrat po jeho zdroji. Rozhlédl se a jeho zrak zachytil rovněž něco překvapivého. U jezírka se procházel jím dnes tak postrádaný strýček Alan. A nebyl sám. Po jeho boku šla žena, jejíž vzhled mu byl dobře známý. Vídal ji přece každou noc. Přízrak se zuby a drápy, nyní ovšem v podobě, která tyto atributy postrádala, krácel ve společnosti muže, jenž mu jej mohl konečně představit. Tohle Angila naplnilo nadějí a radostí. Pomyslel si, že právě to bude tím nejlepším dárkem pro něj. Totožnost té, z níž se mu rozbušilo srdce. Uvědomil si, že to tak cítí pokaždé. A že se na ni vždy těší, ačkoli se jí nemůže dotknout.

Nyní však byla hmotná a na sobě měla zvláštní oděv. Šaty žlutočerné barvy, jež jednak touto kombinací křičely do dálky a nutily lidi ji nepřehlédnout, ale také působily zvláště děsivě.

Chlapec si mimoděk vybavil zbarvení vos, které varovalo okolí před tím, že v sobě mají jed. Ani to ho však nemohlo odradit. On přece viděl i její hrozivou podobu a nelekl se jí. Chtěl vstát a jít k nim, aby strýčka pozdravil a seznámil se s ní, přičemž by zjistil, zda ho poznává, zarazily ho však dvě věci. Jednak si uvědomil, že ten zvláštní zvuk přichází od ní. Měl z něj dojem přílivové vlny, která s hukotem naráží do skal. Zjevně to souviselo s druhou příčinou toho, proč Angile váhal a zůstal sedět.

Ti dva se hádali. Ještě nikdy neviděl strýčka Alana tak rozzuřeného. Žena za ním však nezůstávala pozadu. Chlapci přišlo nevhodné je rušit, ale už ne jejich spor vyslechnout. Byl zvědavý, a navíc doufal, že se něco dozví o neznámé, co ho zřejmě navštěvoval její duch, či co vlastně. Nyní ale byla očividně živá a on musel obdivovat její temperament, s nímž divoce gestikulovala, zatímco muž se mračil jako čert. Příčinou toho všeho bylo rozhodnutí, o kterém se toho dne dozvěděl od usazené Anvívie. Nejenom kvůli pláči té, již stále neřekl, co tají ve svém srdci, se vydal za matkou, aby jí domluvil. To ovšem škaredě narazil.

„Kolikrát ti mám opakovat, že je to můj život! Jako bys nevěděl, co všechno už jsem si vytrpěla! Čím jsem si prošla a jaké věci mě sužovaly, než jsme se vyvinuli do současné podoby. Jak po mně můžeš chtít tohle znova snášet?“ uslyšel zvědavý chlapec poprvé hlas té, jejíž přízrak denně vídal.

Alanbird na to naléhavě reagoval: „Ale máš zodpovědnost! Lidi, kteří tě mají rádi a potřebují, abys byla poblíž. Pamatuj přinejmenším na svou pověst!“

„Myslíš tu, kterou jich tolik pošpinilo svým primitivismem? Ten obraz, co tady každému projde hlavou, když slyší mé jméno? Povrchní myšlenky slepců, kteří nikdy nepohlédli do hloubi mé duše? Na tohle se mám ohlížet? Že pár fanatiků uroní slzu při vzpomínce na svou dávnou krutost a chlípnost ve snaze vlastnit a vládnout? A kde jsem já? Copak nestačí, co nikdy nebudu mít, a vy můžete? To mám slábnout a chátrat v osamění, trochu zmírněném shovívavostí několika jedinců, co stejně všichni mají někoho ještě bližšího? Pardon, já zapomněla. Ne všichni, že?“ pokračovala stejně zuřivě a odmítavě žena.

„Ano. Já už dnes viděl pláč...“ začal Zpovědník, než ho vztekle přerušila: „A jsi si jistý jeho příčinou?“

„Tentokrát ano,“ odtušil už poněkud zaraženě Alanbird, kterého naslouchající Angile znal jako strýčka Alana, aby vzápětí dodal: „Sama víš, že je někdy pro blaho svých bližních nutno obětovat i osobní prospěch.“

I na dálku bylo vidět, jak se oči neznámé zúžily hněvem, když vyštěkla: „O tomhle chceš poučovat mě? Že ti není hanba! Já nejednou obětovala vlastní život a pohodlí pro druhého, to dobře víš! Volila ze dvou zel. Mě obětoval osud už jen tím, jakou zřůdnost mi věnoval, a ty si mi tu troufáš kázat? Nebo snad připomínat svou oběť? Jenomže milý zlatý, když už se obětuješ, musíš umět i žít s následky a brát to jako nutnost, víš? A to jsi neuměl, zbabělče. I nyní se stále nimráš ve svých pocitech a nedokážeš se podívat na svůj problém jiným zrakem. Umíš pomoci druhým, u sebe však selháváš. A čím je to asi vina? Já ti to říkám pořád. Ubližuješ. Tak se

nenavářej do mě. Na sebe se podívej! Kolik slz bylo kvůli tobě prolito za poslední měsíce. Kolik utrpení přináší tvůj strach. Kdepak je tvá oběť, co? Na oltář lásky, o níž se tak velkohubě žvaní. Ale já vím, jak to pak dopadá.“

„Někdy své milované musíme chránit i před námi samotnými,“ odvážil se jí říct už velmi konsternovaný Alanbird.

Angile se mu vůbec nedivil. I jeho zarazil pohled do tváře neznámé. Byla tak rozružená a její výraz strohý, až mu přejel mráz po zádech. Zjevně nebyl sám. Ale Zpovědník na rozdíl od něj nedokázal vnímat, co její pocity provázelo. Ten podivný a nyní velice nepříjemný zvuk, drásající chlapci srdce. Zhoršovalo to jeho pocity z toho, jak její emoce cítil skrze své vlastní.

Chvíli bylo ticho. Jako by zvažovala, co mu řekne. Váhala. Alanbird věděl, co se s ní děje. Dobře ji znal. Očividně se snažila ovládnout, aby mu neublížila a neřekla něco, po čem už věci nebudou, jako dřív. Prala se v ní láska k němu a ta k Anvívii. Prožitá staletí a zralost jí nakonec pomohla se kontrolovat, ač to v ní vřelo a nejraději by už syna nikdy neviděla. Byl si toho vědom.

„Když člověk miluje, neexistuje nic, co by ho mělo zastavit. Ani strach. Láska bez slovního vyjádření a projevení činy, jako by ve skutečnosti nebyla. Strach z ní a její utajení já pokládám za zločin. To je můj postoj, který se nezmění. Tohle je můj důvod pro to, co hodlám udělat. Ačkoli tě miluji, nehodlám tomu čelit a přihlížet. Ty jsi příčinou toho, že zahodím to, čemu ty říkáš můj život. Ale co je život bez lásky? Pustina. Tak jsem to vždycky cítila a budu cítit. To nezměníš, leda mi dokážeš opak. Ale na zázraky už dávno nevěřím.“

Díky vám srabům,“ ozval se pak její hlas, tentokrát ztišený a uklidněný.

Alanbird byl sice otřesený, ale nyní se mu trochu ulevilo. Přesto musel udělat, k čemu ho nutily zjitřené emoce. Angile šokované přihlížel, jak ženu objal. Její melodie se kupodivu změnila na něco procítěného, co znělo i trochu smutně. Hněv se však vytratil. Ona jeho objetí opětovala.

„Vím, kolik síly tě stálo mě neztratit. Snad mě jednou i pochopíš. Vážím si toho, že alespoň přijímáš, jaký jsem. A toleruješ to. Z lásky. Bolí mě, jak moc ti ubližuju. Prosím, odpusť mi!“ hlesl tiše, ale přesto dost srozumitelně, aby to vylepšeným sluchem Anaphoxielanů zachytil i chlapec.

Vlastně celou situaci nechápal, či spíše ji pochopil špatně. Usoudil, že se jeho oblíbený dospělý a ta žena milují, ale on se lásce z nějakého důvodu brání, což ji zraňuje. Netušil, že se mýlí. V jeho srdci se objevil neznámý pocit, který se mu nepodařilo identifikovat. Byla to žárlivost, již ovšem neměl čas zkoumat.

Vzápětí sledoval, jak se již uklidněný pár přestal objímat a muž prohlásil: „Je stejně možné, že si to nakonec rozmyslíš. Možná se změnění situace? Já ale nyní musím na oslavu jednoho zajímavého chlapce. Nechceš jít se mnou? Mohla by ses přesvědčit o tom, že jsou i tvrdohlavější jedinci, než ti, které znáš.“

Angile byl hrozně zvědavý, co na to neznámá odpoví. Moc by si přál, aby ho navštívila a mohl s ní mluvit. Nejlépe u sebe v pokoji, kde by se jí zeptal na ty návštěvy jejího nehmotného já. Pokud by na něj reagovala jako ostatní ženy, které k nim chodily, byl by to jistě

příjemný zážitek. Ostatně i ten přízrak s její podobou se k němu choval vždy nesmírně něžně.

Proto ho zklamalo a překvapilo, když zavrtěla hlavou: „Ne, díky. Nebudu se cpát na oslavu někoho, koho vůbec neznám. Nakonec to stejně jednou bude muž. A takový, který by mě dokázal překvapit, se ještě nenarodil. Chci teď být chvíli sama.“

Alanbird už jen přikývl a zmizel, zatímco ona tam zůstala. Její melodie zněla zamyšleně a žena samotná nepřítomně zírala na hladinu jezírka. Angile znova zaváhal, ač si moc přál za ní jít. Nejraději by se jí vyptal na ten rozhovor, jenže si uvědomil, že už jen vyslechnout ho bylo neslušné. Nevěděl, co má dělat. Ač by zřejmě měl jít domů, aby mu mohl strýček Alan popřát a předat dárky, nechťelo se mu. Jako v transu zíral na ženu u jezírka. Nehodlal se od ní hnout. Ne dokud ji nepozná blíže, nezjistí její jméno a příčinu nočních návštěv. I to, co je za nehmotností jejího těla v noci. Napadlo ho, jestli není pohádková bytost, protože takové věci se v pohádkách vyskytovaly.

Než se chlapec rozhodl, došlo ve vzhledu neznámé ke změně. Šaty nahradila kombinéza z černé kůže, pevně obepínající její tělo. Byla odvážně střižená tak, že její ramena, paže a oblast nad poprsím zůstaly odhalené. Velmi jí to slušelo. Kdyby byl dospělý, možná by ho to dokonce uvedlo do rozpaků, protože to bylo nesmírně provokativní odění. Když se otočila jeho směrem, povšiml si i zdobení v hrudní oblasti, poseté stříbrnými jehličkami. Působilo to i drsně. Uvědomil si, že melodie někam zmizela, ale nestihl nad

touto záhadou dlouho přemýšlet. Nesmírně ho totiž zaujalo něco dalšího.

V parku se objevili vlci! Celá smečka. A řítili se k jeho neznámé, která jevila známky nadšení. Bylo zjevné, že se s nimi nevidí poprvé. Šelmy doběhly k ní, vrtěly ocasy a otíraly se jí o nohy. Angile bez dechu sledoval, jak si dřepa a hladí je. Strašně si přál dělat totéž, ale hlavně být blíže u ní. Jednomu vlkovi se věnovala nejvíc. Všiml si toho, že je to nedospělé mládě. Bylo roztomilé a dost se k ní mělo. Žena se usmívala, brala ho do náruče a tiskla zvíře k sobě. Tomu se to hrozně líbilo, jak dávalo najevo i hlasitým kňučením.

Chlapec si vybavil její druhou podobu a uvažoval nad souvislostmi mezi ní a tímto podivným setkáním. Vlci byli stále divocí a lidé se jich i nyní báli, ačkoli se mohli vznést a předejít tak útokům. Ale aby se s nimi někdo mazlil, to bylo výjimkou. Pocítil nutkavou potřebu zjistit, jak tohle dokázala. Převládala však stále ta být poblíž ní. Jako by vlčeti záviděl její objetí, což sám nechápal. Jenže vzhledem k tomu, že se mu ji při nočních návštěvách nikdy obejmout nedařilo, mělo to jistou logiku. Netušil, že příčina je někde jinde.

A pak ho uviděla. Podívala se jeho směrem a na malý okamžik se zarazila. Ač poté okamžitě změnila výraz na lhostejný a zdánlivě ledabyly vstala, přičemž pustila vlka z náručí, nemohl si toho nevšimnout. Na to ji sledoval až příliš upřeně. Nyní už nebylo cesty zpět. Musel jít za ní. Báł se toho, že mu zmizí. Zatím však opětovala jeho upřený pohled, s nímž vstal z lavičky.

Stačil však udělat pouze dva kroky, než se ocitl tváří v tvář skupině chlapců, většinou o něco starších, než byl on. Angile se prozatím neseťkal s agresí, ale nyní mu instinkt napověděl, že přijdou problémy. Očividný vůdce té bandy už na první pohled sršel vzteky.

„Kampak míříš, ty namyšlený chcípáku? Tak tobě prý nejsou dobré hry, ani naše holky! Má sestra si s tebou chtěla hrát, ale poslal jsi ji do háje. Co jsi zač? To se neumíš slušně chovat? My tě to naučíme!“ prozradil výhrůžně.

Angile věděl, že se Anaphoxielané málokdy chovají agresivně. Tohle ale byly nové duše. Vypadalo to pro něj zle. Sice byl nezvykle silný, ale nikdo mu o tom neřekl. Útok navíc přišel nečekaně. Skončil na zemi poblíž lavičky. Bohužel tam nebyla tráva, ale drobné kamínky, které mu ošklivě poranily kolena. Visely mu z nich cáry kůže a z ran rovněž tekla krev. Hrozně to bolelo, což prožíval velmi intenzivně, jelikož se ještě nikdy předtím nezranil. Navíc hrozilo, že brzy bude hůř. Útočník i jeho kamarádi se připravovali na další akci. Sice mohl zmizet, ale byl ochromený tou bolestí a šokem, tak strnul. Náhle však znehybněli i oni, než se rozječeli a až na jednoho použili schopnost přemísťování. A nikdo by se jim nedivil.

Angile s úžasem přihlížel tomu, jak se mezi ním a útočníky objevil vlk. Slyšel i zavrčení a viděl hrozivě vyceněné tesáky psovité šelmy, která stanula vedle něj a upínala nepřátelský pohled na toho, kdo mu ublížil. V další vteřině mu jakýsi černý stín zakryl výhled, ozvala se rána a agresor se rozplácl na záda. Z nosu mu crčela krev.

Vlk, stojící vedle Angila, se vzápětí pohnul a přišel až k němu, aby se předními tlapami uvelebil na hrudi útočníka. Zbytek smečky to jistil tím, že se také přiblížil a udělal kruh kolem nich.

Ukázalo se, že černým stínem je žena v kombinéze, již chtěla Angile oslovit. To ona odvrátila další útok a pomstila ten první. Nyní se vznášela metr nad zemí. Paže měla založené na hrudi a její tvář se mračila. A že to byla nádherná tvář s jemnými rysy, působila její demonstrace hroživé síly velmi impozantně.

Prísne si změřila bezmocného odvážlivce, aby ho vzápětí ještě víc vyděsila: „Esash! Proč se ještě rodí takoví zmetci? Nedával jsi ve škole pozor? Co lekce ode mě a mých zvířecích přátel? Jistě nepohrdnou svačinou. Umřít nemůžeš, tak si to hezky užiješ. Až ti oberou prsty jako rybí kosti. A játra, ta jim velice chutnají! Anebo dají přednost tvému bezcitnému srdci? Je jich dost, takže si každý vybere to, co má nejraději. Začneme?“

Křehká, ale zjevně nemilosrdná kráska svá slova doprovodila úšklebkem tak děsivým, že by se z něj určitě rozklepal i otrlý zločinec. Na chlapce její líčení mělo dopad v tom, že se na přední části jeho kalhot objevila vlhká skvrna. To ji rozesmálo až tak, že zaklonila hlavu a mávala pažemi kolem sebe. Angila to naopak vyděsilo. Skutečně se bál toho, že by své hrozby mohla splnit. On už mu jeho čin odpustil, a když teď viděl, jak se bojí, bylo mu jej líto. Chystal se prosit o milost pro něj, ale nebylo třeba. Sotva na to pomyslel, neznámá se přestala smát a vlci od útočníka odstoupili.

„Znehodnotil jsi mým přátelům oběd. Nicméně nevádí. Ponížení je horší než fyzická újma. Myslím, že si to budeš

pamatovat. Já tebe ovšem taky, takže bys už měl být hodný. Jinak to příště bude horší. A teď plav, mizero! Nechce se mi už dívat na ten tvůj proradný ksicht!“ konstatovala rezignovaně.

Nedospělý agresor na nic nečekal a vytratil se. Ona se snesla na zem a vlci se věnovali svým vlastním záležitostem. Kromě jediného. Ten, který přiběhl jako první, přišel blíže k Angilovi, tiše zakňučel, otřel se o něj tělem a olízl mu paži. Chlapec si uvědomil, že se ho vlk vydal zachránit a nyní ho konejší. Bolest to sice nezmírnilo, ale měl z jeho chování hřejivý pocit. Spolu s ním se přiblížila i neznámá. Rád by vstal, protože mu bylo trapné sedět na zemi, když mu ona připadala schopná a silná, ale bolest ho stále zneschopňovala.

„Neměl bys tak rychle odpouštět. Abys na to příště nedoplatil. Kdyby ne tady Daimona, dopadlo to hůře. Nádherně ty parchanty vyděsil. A to je vlastně ještě mládě. Štěně. Stejně jako ty,“ poznamenala s pátravým pohledem do jeho očí, udivených a vlhkých tím, jak se mu do nich draly slzy, které se snažil zadržet, aby si o něm nemyslela, že je slaboch.

Najednou se její pohled změnil. Jako by to byla jiná žena. Nepůsobila už tak hrozně tvrdě a nebezpečně, spíše něžně a starostlivě. Kromě toho se vrátila ta melodie, kterou prve slyšel, a upoutala ho. Jenom oděv zůstal stejný. Dřepla si k němu a z jejích rukou vyšla modrá záře. Jeho rány se zacelily a bolest byla pryč. Ulevilo se mu a konečně mohl vstát. Ještě si upravil vizáž, protože i jeho oblečení doznalo jisté újmy. Vnímal, že její melodie zní veseleji. Usmála se a pokynula mu, aby se vedle ní usadil zpět na lavičku. Vlk jménem Daimon se stále držel poblíž. Angile ho hladil

po husté srsti. Ostatní vlci si jich zdánlivě nevšimli, ale bylo jasné, že hlídají nedospělého člena své smečky.

„Své slzy nezadržuj. Dovol jim odplavit šok, ať se ti uleví. Umíme sice léčit svá těla i spoustu duševních nemocí, ale s bolestí v duši se stále musí každý z nás vypořádat po svém,“ vyzvala ho vlídně.

„Tohle už jsem slyšel. Rodiče mi brání ve vzdělání. Zdůvodňují to tím, že prý mohu přijít k duševní újmě. Ale myslím, že se spíše bojí, abych toho nevěděl až moc. Údajně jsem ještě příliš mladý. Víím, že se nové duše hlídají, protože neprožily utrpení a mohly by někomu ublížit. Ale já nechci udělat nic takového. Jen bych rád hodně věděl a něco dokázal. Proč mě v tom nechápou?“ svěřil se jí Angile, kterému to připomnělo problém, jenž řešil se svými pěstouny.

Krásnou tváří neznámé prolétl shovívavý úsměv. Připadala mu moudrá a zralá. Tušil, že tato žena prožila mnohé. I nepříjemné věci. Dospělí ho obvykle přiměli ke vzdoru a nutili skrývat, co si myslí a cítí, protože se při jakémkoli rozhovoru s nimi spolu vždy názorově střetli. Snad až na strýčka Alana, který ho k tomu málokdy vyprovokoval. Byl jediný, koho uznával jako autoritu. Ale i s ní mu bylo moc dobře. Cítil k neznámé ženě důvěru, aniž by chápal důvod. A nebylo to jenom nočními návštěvami jejího nehmotného já.

„Rodiče a dospělí obecně mají často pocit, že znají věci lépe. A někdy tomu tak skutečně je. Každopádně, většina z nich si vždy přeje pro děti to nejlepší. Ale mají o tom svou vlastní představu. To

bývá největší chybou výchovy. Tak to bylo, je a zřejmě ještě nějakou dobu i bude. Pro dítě je něco důležité, ale jelikož se to neshoduje s představami rodičů, dochází ke střetům,“ objasnila a on v tom jasně poznal to, co sám denně prožíval.

„Jenže já opravdu chci vědět co nejvíc a nejdřív! Neublízí mi to! A oni mi čtou pohádky a nutí mě hrát si na pískovišti! To jsou přece naprosté blbosti! Ztráta času, který bych mohl využít jinak! A chodit ven? Chci do knihovny! Toužím ji celou přečíst, hlavně vědecké publikace. Hodlám přijít věcem na kloub, vyřešit záhady a pomoci lidem. Jako členové Rady moudrých. Pochybuji, že jim jejich matka četla pohádky!“ rozhodil divoce rukama chlapec, když ze sebe prudce chrлил, co ho tíží.

Na tváři jeho spolčnice se zjevil další pobavený úsměv, s nímž promluvila: „Můj drahý netrpělivý příteli! Jistě, že matka členů Rady moudrých četla svým dětem pohádky. I jiné příběhy. Vědění a zákonitosti věcí kolem nás jsou skvělé a potřebné, to ano. Ale lidskou mysl pohání vůle a fantazie. Kde by byli tito vědci bez chuti překonat překážky jako pohádkoví hrdinové, které obdivovali? Proč by se snažili pomoci lidem, kdyby nečetli o tom, jak jim pomáhaly různé bytosti na straně dobra? Navíc, život není jenom o znalostech. Je i o kráse a zážitcích, které zůstávají v duši jako vzpomínky, jež nám ji zahřejí ve zlých dobách. Na co budu vzpomínat tam někde na oběžné dráze chladné a pusté planety? Na nějaký fyzikální zákon? Anebo na rozkvetlou louku, vůni posečené trávy, modrou oblohu, svěží vítr a tato zvířata? Dala bych všechno za to, kdyby se to vše dalo zachovat, anebo nalézt někde jinde. Ale jak možná víš, i přes

veškeré znalosti, které máme, jsme si s tím neporadili. Nikdo nenalezl řešení tohoto problému. Nedokážeme změnit atmosféru okolních planet na schopnou hostit život. Umíme sice stvořit hmotu z energie, ale neživou. A tak budeme žít na těch lodích s umělým vzduchem a světlem, neustále se léčit kvůli nedostatku přirozeného prostředí a vzpomínat. Až nakonec zdegenerujeme. Někteří ale stále věří, že přijde hrdina, jehož fantazie a silná vůle nás zachrání. Který nalezne planetu, na níž budeme moci pěstovat rostliny, tančit na louce, chodit do lesů a chovat zvířata. Ne mít všechno živé omezené limity a zbytek uchovaný v Grálu jako vzorky.“

Angile pozorně poslouchal. Zaznamenal, že melodie posmutněla. Zněla tklivě. I v ženiných očích se zatřpytily slzy. Pocítil silnou touhu změnit její nepříjemné pocity na ty radostné. Navíc věděl, že má pravdu. Až nyní si uvědomil, že i mláďata zvířat se učí hrou. Nechápal, jak to, že tohle neviděl. Došlo mu, že byl zbytečně odmítavý a tvrdohlavý. I přesto věděl, že ne úplně ve všem.

„Stejně vím, že má mysl je dost silná na to, aby zvládla informace o minulosti naší rasy. Jsem si jistý tím, že nebudu chtít nikomu ublížit, ani když si přečtu o násilí, nebo uvidím, jak něco zlého udělal někdo jiný,“ trval na svém.

„Věřím ti. Ale jde také o dopad na tvou duši, kterou to může zranit. Cítím, že jsi citlivý, proto by ti některé věci opravdu mohly ublížit. Tvá touha po vědění tě žene vpřed, ale i zaslepuje. Můžeš tak tvrdě narazit na překážku, která tě zastaví tím, co jsi nečekal. Ne znalosti, ale emoce nás dělají lidskými. Ony jsou naší největší silou,

ale i slabinou. Vlastní zlo zastavíš vůlí, ale to namířené proti tobě ne. Jen pak můžeš najít nějakou pomoc, to jistě. Úlevu pro duši. Ale vždy je tu riziko, že se ta rána už nezhojí,“ namítla žena moudře i poněkud smutně.

Chlapec pochopil, že mluví z vlastní zkušenosti a opět pocítil lítost. Mezitím se mladý vlk zřejmě nudil. Začal si hrát. Předváděl se před nimi tím, že se válel na trávě. Oba se museli smát. Angila náhle posedla hravost a možná i touha se předvést a pobavit svou záhadnou zachránkyni. Začal se tedy válet také. On a vlčí mládě bok po boku působili opravdu vtipně. Angilovo přání se brzy splnilo, protože tvář ženy prozářil úsměv. Pokračoval tedy dále a ona se smála, až jí tekly slzy. Zpěv se taktéž změnil, ale po chvíli zmizel.

Angile už tušil, že se nemýlí v tom, co mu sice připadalo neuvěřitelné, ale měl pro to důkazy přímo před nosem. Žena, která se na něj dívala nyní, byla jiná. Nebyla to stejná osoba, jako před chvílí. I chování bylo odlišné. Jiné pohyby a gesta, výraz tváře, postoj... Naklonila se dopředu a bavila se dál, ale decentní ženský úsměv vystřídal úšklebek někoho, u něž by si dokázal představit, jak někomu bez milosti urazí palicí hlavu. Netušil, jak to poznal, ale cítil to. Přesto se nebál, zato ho posedla zvědavost. I jiné pocity.

Vstal a očistil se tak, aby byl jeho vzhled opět důstojný. Ani tohle nechápal, protože na takové věci obvykle nedbal. Ale před ní chtěl vypadat dobře a být silný. Měl neodbytný pocit, že je sama nesmírně silná a čte mu myšlenky. Nyní však byla spíše pobavená, když ho sledovala s vlčetem. Daimon se pak také přestal válet a přiblížil se k lavičce, když na ni chlapec opět usedl.

„Zvláštní. Moji vlčí přátelé se lidí obvykle straní. Nestává se, aby se pouštěli do něčí záchrany, jako dnes u tebe. Čím to asi je? Možná tím, že jsi také ještě štěňátko?“ zazněla do ticha její pobavená poznámka.

Kdyby to řekl kdokoli jiný, Angile by se jistě urazil. U ní mu to však nevadilo. Měl neobvyklé pocity, když byla poblíž. Nyní se oba zabývali hlazením srsti jeho nového vlčího přítele, kterému se to očividně velmi líbilo. Po chvíli se její štíhlá ruka s nezvykle dlouhými barevnými nehty dotkla té chlapcovy. Ucukla a stáhla se. Angile opět netušil, jakým způsobem to k němu přišlo, ale došlo mu, že nemá ráda lidský dotek, nebo na něj není zvyklá. Zatoužil ji uklidnit, také však potřeboval projevit emoce, které s ním nyní cloumaly.

„Možná je to tím, že mám zvířata moc rád. A zvláště šelmy. Fascinují mě. Jsou tak nezkrotné a divoké! Ale i něžné. Jako ty, paní. I ta druhá, co zpívá. Ona je křehká a moudrá, ty jsi zase bojovnice a ochránkyně. Nejenom vlk mi přišel na pomoc. I ty, ne? A já ti děkuji. Jí také. Za ošetření,“ šokoval ji poté.

Sledoval, jak na něj vytřeštila oči. Pak se zatvářila nepříjemně a měl pocit, že mu pátrá v mysli. Působila však i zmateně a poněkud vyděšeně. Zabylo mu to líto. Potom se opět změnila a uslyšel melodii. I druhá žena se nyní tvářila tak nepřístupně, až ho to bolelo. A podivný skřípavý zvuk jako by ho nutil odejít. On se tomu však bránil. Nemohl ji opustit, když jí zjevně ublížil. Místo toho se jí vrhl kolem krku. Strnula ještě víc, ale ani se nepohnula.

„Prosím, odpusť mi! Netuším, co jsem udělal, že tě to vyděsilo, ale nechtěl jsem! Neposílej mě pryč, ano? Chci to napravit. Mám tě moc rád. Vás obě. A vždycky se hrozně těším na to, až v noci přijdeš. I když nemluvíš, nemůžu se tě dotknout a máš drápy a tesáky,“ zaprosil naléhavě a rozplakal se.

Ucítil, jak ztuhla. Vzápětí ho od sebe odtáhla a zadívala se mu do očí, v nichž pátrala. Netušil, že celou myslí řve vzteky po své druhé duši, ačkoli mu trochu napověděl zmatený zpěv, který vydávala.

Pak nasadila strohý výraz, aby se pro něj naprosto nepochopitelně ohradila: „Nevím, o čem to mluvíš.“

Chlapec strnul a plačtivě vykřikl: „Proč lžeš? Vídám tě každou noc. Jsi moje krásná šelma se zuby a drápy, která je na mě hodná a zkouší mě pohladit. Asi se v ni na noc měníš jako v pohádce, nebo co vlastně. Ale to je mi jedno, já mluvím pravdu! Jsi skutečná. Vždyť jsi tady se mnou! Jen hmotná.“

Angile se složil na lavičku a usedavě vzlykal. Jeho duše se chvěla zklamáním. Jestliže ho dospělí doposud naplňovali znechucením, nyní ho úplně dorazili. Lež té, k níž choval silné city, jak si právě bez zbytku uvědomil, ho zdeptala. Jeho narozeninový den se proměnil v noční můru. Položil si hlavu na složené paže, a aniž by bral ohled na to, že ho může někdo spatřit, nepřestával plakat. Myslel na to, že je to jeho vina. Kdyby byl hodný, možná by na něj promluvila. Nebo navštívila jeho oslavu. Určitě je špatný. Vždyť se ani neví, kdo ho porodil. To už dávno zjistil z neslušně vyslechnutých hovorů svých pěstounů. A nyní znova poslouchal to, co se ho netýkalo. Je zlý, proto ho trápí i ona. Šelmí kráska, co se promění v neslyšně

zpívající ženu, která působí křehce, zatímco ona dravě. Srdce ho bolelo k neunesení.

„Tohle si s tebou vyřídím,“ procedila v myšlenkách mezi zuby Asirta směrem k Andraxele, protože věděla, že to nemůže nechat jen tak.

Situace byla vážná. Možná kdyby to bylo obyčejné dítě, nechala by to být, ať si problém vyřeší rodiče. Ale k tomuto chlapci ji to nějak táhlo. Jeho žal bolet i ji, byť se těmto pocitům bránila ze všech sil. Navíc pochopila, že Andraxela cítí k Angilovi také pouto. Nerozuměla ničemu z toho, ale její zásady jako člověka i matky mnoha dětí, kterým se vždy snažila neublížit, ji přinutily jednat. Vlastně obě ženy. Sice to bylo riskantní, ale situaci mohla zachránit jediná věc. Pravda. Ač si v duchu umínila, že ji nehodlá prozradit celou.

„Ona ti nelže, Angile. A není to tvoje vina. Způsobila jsem to já,“ přiznal se po chvíli plačícímu chlapci v hlavě známý hlas.

Okamžitě se vzpamatoval a posadil se, aby vzápětí vytřeštil oči na dvě zcela identické ženy. Jedna však působila nehmotně. Jako při svých návštěvách. Ta na něj právě promluvila telepaticky, jak pochopil. Jinak tomu ale nerozuměl. Sice už věděl, co jsou to tak zvané zhmotnělé duše, ale to byli jen lidé, kteří dočasně nedýchali, a netlouklo jim srdce. Ona byla jiná. Skutečně jako duch. Taky mu nešlo na rozum, jak spolu mohou být dvě ženy v jednom těle. Protože už bylo naprosto jasné, že mají dvě vědomí.

Zaraženě sledoval, jak nehmotná žena splynula s tou druhou, čímž zmizela ta melodie. Následně pokynula rukou vlkům, kteří se

vytratili. Pak se zadívala na něj. Měla ustaraný výraz a vážně ho pozorovala. Angile cítil její smutek, měl však i radost z jejího přiznání. Byla skutečná. Žádný přízrak, ani sen, nebo jen výplod jeho vlastní fantazie. Jeho šelma, krásná a nebezpečná. Miloval ji jako nikoho jiného, to jasně cítil. A v této chvíli i vysílal celým srdcem k ní.

Andraxela, z podvědomí sledovaná znepokojenou Asirtou, jejíž smíšené pocity vnímala okrajově i nyní, pohládila chlapce po tváři a zašeptala: „Moje sladké štěňátko! Co ti mám dát, abys neplakal? Nechtěla jsem ti ublížit.“

„Já vím, moje krásná šelmo. Jsem rád, že jsi skutečná a mohu tě obejmout. Ale asi to nemáš ráda, tak se ptám, jestli můžu. Ano?“ zaváhal Angile.

Celý se rozzářil, když mlčky přikývla. Ihned se jí pověsil kolem krku. Tiskl se k ní a Andraxela zažívala nikdy nepoznané pocity. Sice k němu něco cítila už dávno, ale fyzický dotek chlapce to zintenzívněl. Těšilo ji to a užívala si emoce z jeho blízkosti plynoucí, než se objevil problém. Konkrétně její proměna. Dalo se to ostatně čekat. S obavami ho od sebe odtáhla a pohlédla mu do očí svými rudými zraky.

„Nesmíš u mě být tak blízko, Angile. Je to nebezpečné, rozumíš?“ zavrčela a on se podívil změně jejího hlasu, aniž by se však bál.

Hypnotizoval ji fascinovaným pohledem. Nyní byla o dost reálnější. Skutečná, nefalšovaná šelma v lidské podobě. Věděl to,

vnímal a cítil. Jenom strach ne. Spíše obdiv a pochopení pro její zvláštnosti.

„Kdo jsi? Proč za mnou vlastně chodíš? A jak dokážeš být nehmotná a sdílet jedno tělo s někým jiným? Protože jste dvě, že? Jak se jmenujete?“ vypálil ze sebe zvědavě.

Andraxela se ocitla na horké půdě. Nevěděla, jak z toho rizika ven. Zoufale se na chlapce dívala a on pochopil, že je za tím nějaké tajemství. Nebyl zlý, určitě se ji nechystal vydírat, ale moc si to přál vědět. Když ale viděl její výraz, který mu mnohé prozrazoval, najednou pocítil potřebu ji chránit. Jeho vlastní emoce ustoupily do pozadí ženě v nesnázích. Bytosti, na které mu nesmírně záleželo. Aniž chápal, co ho ovládá a motivuje, jednal překvapivě. I pro ni.

Uchopil ženu za její křehké ruce, konejšivě je stiskl a rázně se vyjádřil: „Asi je to tajné, že? Nesmí to nikdo vědět. Neboj se, nebudu o tom mluvit. Sice si moc přeju, abys šla k nám domů na mou oslavu a třeba i vycenila zuby na ty otravné ženštiny, co mě pořád okukují, našim řekla, aby mi dovolili studovat a strýčkovi Alanovi též něco přesvědčivého, když ho umíš tak rozzuřit, ačkoli mi není jasné, o co šlo, ale nevadí. Mně stačí vědomí, že jsi skutečná. Moc rád bych tě někdy viděl. Třeba zítra zase tady. A víš, co? Vymyslím zařízení, které odpoví na všechny otázky a odhalí jakékoli tajemství. Taky objeví tu planetu, kterou hledáme. A ty nebudeš muset strádat. Ani nikdo jiný. Pak tě budu moci chránit jako muž, kterému je náš národ za mnohé vděčný. Nikdo ti neublíží. Já to dokážu! A do té doby to bude naše tajemství. Nesmíš se bát. Nezraním tě prozrazením.“

Andraxela na něj v šoku zírala. Tohle nečekala. Očekávala by rozmazlenost nebo jakoukoli jinou nezralou reakci, ne tak rozumný a procítěný projev. Sice se jeho slibům musela usmát, ale shovívavě. Zнала dětské sny a plány, z nichž se mnohé během dospívání vytratily jako kouř z ohniště. Nebrala je vážně, ač ji to přimělo k uznalému pousmání.

„Jak vidno, někteří lidé stojí za záchranu,“ zmohla se na pár slov s omluvným pokrčením ramen.

Sama sobě vyčítala, že se neumí vyjádřit přesvědčivěji. Byla však mistryní popichování a posměšných narážek. Uznání měla možnost projevit málokdy. Leda kdysi, když na bitevním poli někdo urazil protivníkovi jednou ranou hlavu. S projevy citů však mívala problém odjakživa. Neměla je taky téměř komu projevovat. A mezi ní a Asirtou byla taková symbióza, že to skoro ani nebylo třeba. Proto se nyní cítila nezvykle, jako nahá v trní.

Něco však udělat musela. Její nová přirozenost, která ji samotnou mátla a někdy i děsila, jí velela jasně. Navíc i z něj šel podivný vjem, nutící ji k věcem, na které by nikdy předtím nepomyslela. Musela potlačit touhu složit se mu do klína, jako to dělali její vlci u ní, lísat se k jeho tělu a olizovat mu tvář. Bylo jí zvláště, ale působil na ni jako autorita. Její pán. To ji, která byla celé životy ta dominantní, naprosto šokovalo.

Seděli naproti sobě a hleděli si do očí. Chlapec ji mlčky tázavě pozoroval. Jak mu vyčetla z mysli, nebál se ničeho, co by mohlo přijít, ač si uvědomoval její nebezpečnost. Natáhla ruku a pohladila ho po jeho dokonalé tváři. Usmála se, když to opětoval. Přivřela oči,

protože to bylo velmi příjemné. Jenže potom se obraz rozostřil a ona místo dítěte spatřila dospělého muže. Byl mu podobný a jeho oči vysílaly laskavost i silný cit, který nedokázala identifikovat, ač tušila, co to je. Hladil ji obrovskou rukou s dlouhými prsty a ona úplně ztuhla. Cítila silnou přitažlivost, jež ji zcela ovládala. Možná to byl pohled oříškových očí, co ji nutil k tomu se do nich vytrvale vpíjet svými rudými zraky.

„Moje krásná šelmo! Miluji tě. Jsem tvůj, rozumíš? Jenom tvůj,“ sdělil jí poté příjemným a hlubokým mužským hlasem.

Podvědomě té vidině rozuměla. Věděla, kdo to je. Nedokázala však rozumně přemýšlet. Šelmí podstata Andraxelu přemohla a ona naklonila hlavu, aby se mu zakousla do krku, čímž mu projeví... Co vlastně? Tohle moc nechápala. Ale než to udělala, uslyšela ve své mysli neodbytný ženský křik.

„Je to dítě, Axi, dítě! Tohle nesmíš, ublížíš mu! Neubližuj mu, je to ještě dítě!“ řvala na ni z podvědomí Asirta, která ji vzápětí vypudila z těla.

Než to stačily nějak rozebrat, či zkontrolovat duševní stav chlapce, spatřily, jak se k nim blíží známá postava. Byl to Alanbird, pro něj strýček Alan. Asirta ani Andraxela neměly nervy na další střet a vysvětlování, ani na cokoli jiného. Potřebovaly být samy a vstřebat šokující dojmy. Rychle spolu opět splynuly.

„Odpusť, ale musím jít,“ oznámila Angilovi za žalostně znějící melodie žena a nesmírně rychle zmizela tak, že ji ani příchozí muž nestihl spatřit.

3. KAPITOLA – ZDROJ VĚDĚNÍ

Aidish v uctivém odstupu kráčel za vysokým svalnatým tvorem s tělem psa, ale chodícím po dvou. Nemohl si pomoci, aby nesledoval kmitající šedý ocas, což ale bylo nejspíš tím, jak měl zrak přilepený k podlaze. Ta totiž připomínala tekutou lávu, ačkoli už dávno pochopil, že je to jen iluze. Nedivil by se ale ani tomu, kdyby se to náhle změnilo v realitu. Bylo mu totiž jasné, že tady není nic nemožné. Osoba, která zde sídlila a vládla, zjevně dokázala cokoli.

Někdejšího černého mága, který se postupně vypracoval ve váženého člena Rady moudrých, jelikož právě jeho zásluhou mohli Anaphoxielané čerpat ze zkušeností svých minulých životů, už nepřekvapovaly kašny s tekoucí krví, či vznášející se hořící lebka. Ani obří zlatá socha draka, jež dominovala místnosti, v jejíž přízemní části se k dovršení všech bizarností nacházela i rakev. Jednou se zajímal o její obsah a málem přišel o hlavu ostrou zbraní, již držel v ruce až příliš čilý kostlivec v rakvi dlící.

Ishtara byla zjevně hravá. Když ho jeden z jejích četných vlkodlaků zavedl do patra s luxusní vanou, jídelním stolem pro dvě osoby a postelí s nebesy, snažil se nevšímat si statného lvího samce a dvou roztomilých lvícat, pokoušejících se zdemolovat konferenční stůl u pohodlného sofa, ani jiného typu vlkodlaků, cenících na něj zuby od pracovního stolu ženy, relaxující právě v oné posteli.

Rohatá a spoře oblečená kráska ležela na břiše a obírala vinný hrozen. Lýtka dlouhých štíhlých nohou se míhala ve vzduchu do rytmu hudby, znějící celou místností. Blanitá démonická křídla, zakončená bodci, kopírovala tento pohyb. Žluté oči s podlouhlou černou zorničkou uprostřed se upřely na příchozího a on znejistěl. Jako už mnohokrát pomyslel na to, co se v její přítomnosti neodvážil vyslovit. Přesto to věděl. Nemohlo být pochyb o tom, kým tato žena je. Jenže to bylo příliš neuvěřitelné i na to, aby si její totožnost být jen připustil.

Záhadou zůstávalo, proč se s ním setkává a pomáhá mu v kariéře i v jiných věcech. Nevypadalo to, že by k němu měla jakýkoli citový vztah, či snad byli příbuzní. Ostatně, při tom, kým ona byla, asi ani nemohli být. Když se jí na to občas ptal, odbyla ho vždy stejným. Svými zájmy. Připadal si jako její loutka, což bylo nepřijemné. Jenomže jak tomu mohl uniknout? Přesto si také přišel důležitý. Vídal ji, věděl o ní. Kdo jiný mohl tohle říct?

Potíž byla v tom, že možná mohl a on o tom nemusel vědět, což ho hnětlo. A spousta jiných věcí též. Docházela mu trpělivost. I proto ji opět zavolał. Čekal už několik dní, než se konečně uvolila ho vyslechnout. Navíc způsobem, jenž ho vyděsil. Po zadních chodícím zubatým monstrem, které ho vyzvedlo v jeho domě a převedlo skrz jakýsi portál, jímž se přenesl na toto místo. Tohle pro ni bylo typické. Šokovat.

Ani mágův příchod nevyrušil Ishtarů z její činnosti. Dále si užívala potěšení a jeho to uvádělo do rozpaků. Zvláště, když si lehla na bok tváří k němu. Někdy přestával vnímat děsivé atributy

vzhledu ženy a viděl pouze její krásu. Stávalo se, že ho nesmírně přitahovala a on se přiblížil, aby tomu podlehl. Jenže proti tomu měla ona velmi účinné zbraně. Stačilo pootevřít ústa, aby viděl špičáky v nich. A ukázat ruce s dlouhými zahnutými drápy. Pak zase začal vnímat i její rohy a křídla a hned bylo po touze.

Nikdy neuvažoval o tom, zda ji přitahuje on. Logicky si odvodil, že při tom, kým byla, pro ni asi nikdo nebude dost dobrý. To Aidishe při jeho ambicích hnětlo. Stále si vzpomínal na její slib, že se stane Bohem, což příliš nechápal. I jiné sliby. Ale uplynula už celá staletí a pořád se nic převratného nedělo. Nyní vzteklým pohledem čelil jejím žlutým zrakům, aby si v hlavě sumíroval, co jí poví. Když však vláčnými pohyby opustila postel a její oblé tvary se ocitly na vzdálenost natažené paže, nějak zapomněl mluvit.

„Nadechni se a počítej do deseti, Naxiat. Pak využij mé pohostinnosti a dej si drink. Já se teď musím vykoupat. Mám důležitou schůzku,“ oznámila mu, což ho rozhodilo ještě víc.

„Teď jsem tu snad já, ne? Nechala jsi mě několik dní čekat a odejdeš pryč? Myslel jsem, že čas není tvým pánem! A koupel? I my se umíme očistit bez ní! Tak mi neříkej, že musíš,“ rozčílil se mág.

„Já samozřejmě také. Ale tohle je příjemnější. To, že ty si mimo jiné nešvary neumíš užívat života, je tvůj problém. Ač máš pravdu. Čas mi nevládne. Důkaz ostatně vidíš na vlastní oči. Tohle tělo se zrodí až za mnoho staletí. Přesto jsem tady. Naprosto skutečná,“ šokovala ho následně svou nahotou.

Omámila ho tak, že ze sebe udělal hlupáka pokusem o to, dotknout se jejího těla, které už tam však mezitím nebylo. Hmátl do

prázdná a uslyšel její smích i bublání vody. Ve zlomku vteřiny napustila vanu a uložila se do ní. Povzdechl si a vzal to jako demonstraci důkazu o její vládě nad časem.

„Nyní mi můžeš odrecitovat, s čím zase nejsi spokojený, ač víš, že já vím. Ale silně pochybuji o tom, že mě muž jako ty nechá v klidu vykoupat. Naštěstí já mám pro ta vaše ega pochopení. Ne jako v této době mnohé jiné ženy,“ ozvala se vzápětí znova mírně posměšným tónem.

„Když víš, proč s tím nic neděláš? Tato planeta to má spočítané. Brzy budeme rozptýleni po orbitách mrtvých planet jako nějaké sardinky v konzervách. Je docela dobře možné, že Asirtu tak často neuvidím. Budou vůbec schůze Rady? A co když se taky rozhodne pro uspání v hypnokomoře, jako mnozí další? Prý zeslábneme a zdegenerujeme! To je to tvé vládnutí lidem a božství? Jak? Spíš se mi vrátí veškeré neduhy nebo budu opět vynalézat nástroje z pazourku!“ přednesl jí přesto rezignovaně své obavy a nespokojenost Aidish.

Ishtara se vynořila z vany. Než stačil mrknout, byla suchá a oblečená. Tvář měla ještě krásnější díky líčidlům, která použila. Na dálku voněla nesmírně opojným parfémem a její šaty byly přímo nádherné. Očividně se chystala na milostnou schůzku. I přesto se usadila na gauč a vzala si na klín jedno z lvícat, které hladila, aniž se starala o to, že by jí mohlo rozdrápat, či znečistit oděv.

„Ty a vynalézat? Nebohý Naxiat! Nerada ti to říkám, ale tato schopnost tobě na rozdíl od mnoha jiných lidí zcela chybí. Avšak nezoufej. Od toho máš mě, ne?“ zasmála se hrozivá kráska.

Neznělo to pohrdavě, přesto její slova Aidishe zbolela. Než se však ohradil, vstala a pustila lvíče, aby ho posunkem přivolala k sobě. To už stála u okna a on z něj rovněž pohlédl do tmy. Málem zavrával, když pod sebou spatřil něco nečekaného. Ihned ten výjev poznal. Byla to planeta Anaxia v celé své kráse. Zjevně byli na její oběžné dráze. Pak si uvědomil, kdo s ním je. Přestal se divit a pouze se kochal výhledem.

„Líbí? Jednou se takto budeš také dívat. Z bezpečí svého domu na plahočení se primitivních, smrtelných a stárnoucích lidí. V dostatku a pohodlí sledovat, jak oni se bojí neúrody, hladu a moru, válčí mezi sebou a třesou se před přírodními úkazy i tvou mocí,“ hovořila Ishtara a i její slova zněla přitažlivě.

Pohlédl do žlutých očí a nevěřícně hlesl: „Ale zatím tomu nic nenasvědčuje. A co Asirta? Bude mě takto mocného milovat a sdílet to se mnou?“

„Milovat? Ani ve smyslu, v jakém ty chápeš lásku, to pro nikoho není možné. Tebe lze pouze pochopit, což dokáže jediná osoba,“ rozladila ho její slova.

Přes knedlík lítosti v krku ze sebe dostal: „Kdo?“

Rohatá žena už byla zjevně na odchodu, když odvětila: „Já přece. Kdo jiný?“

Než se vzpamatoval, zmizela mu před očima nejen ona, ale i celé okolí. Ocítl se opět ve vlastní ložnici, kde na něj z křesla v rohu tupě zíralo jeho druhé já. Nepříliš inteligentní tvor, kterému na její popud říkal klon. Obvykle byl v jeho podvědomí, ale při setkáních s ní používal své vlastní tělo. Jinak nikdy ne, jak si právě ona přála,

protože by to mohlo upozornit na jeho úmysly Zpovědníka. Ten mu lezl na nervy i bez toho, takže neměl problém ji poslechnout. Všechno bylo jednodušší, když měl utlumené emoce. Zvykl si na to.

Nyní ještě ve své mysli zaslechl, jak jeho záhadná společnice dodala: „Co se týče toho ostatního, už na tom pracuji. Trpělivost je ctnost, Naxiat. Pamatuji na to.“

Aidish se nespokojeně zašklebil a zničeně se složil do jiného křesla. Povzdechl si při pomyslení na to, že s celou situací sám nic nenadělá. Klondal dál tupě zíral a on se v bezpečí domova vztekal nad všemi věcmi, které ho štvaly. Nejraději by všechno vyřešil sám, získal si slávu a obdiv i Asirtin zájem. Jenomže ve skrytu duše věděl, že má Ishtara pravdu. Postrádal schopnost tvořit. K čemu ho ona za celou tu dobu nenavedla, to nedokázal. Připadal si jako mrzák, kterého žena vodí za ručičku. Uvědomoval si, že bez ní není absolutně ničím. A její zájem o něj mohl být klidně i pouhý rozmar, což ho také dost hnětlo. Jestli byl na světě někdo skutečně nevyzpytatelný, pak to byla právě Ishtara Ligerá. Povzdechl si a upnul na jedinou doposud jasně prokázanou věc. Zatím mu nikdy nelhala.

Asirta se tvářila přísně, ač si v duchu umínila být i shovívavá. Zнала Andraxelu dost dobře na to, aby věděla, že by nikdy neudělala nic lehkomyšlného. Určitě by ji neohrozila. Mlčky vyslechla její přiznání ohledně nočních návštěv Angila v nehmotné podobě. Vysvětlení jí přineslo pochopení jejího jednání. Nakonec ji i politovala a zachmuřeně přemýšlela o tom, jak své druhé půlce

pomoci. Pokud to ovšem bylo možné. Nechápala, v čem to přesně vězí, ale měly vážný problém.

„Myslela jsem, že to přejde. Ale pokaždé se to opakuje. Vždy se proměním a chci mu pít krev. Ne abych ho zabila, nebo mu ublížila. Jenže ten důvod... Něco mi říká, že je můj, mám ho chránit a být mu nablízku. Proč? Je přece cizí! A dnes jsem ho navíc viděla v duchu dospělého. Byl to určitě on. A chtěla jsem...“ vyslala k ní Andraxela, než se zahanbeně odmlčela.

Anaxianská Bohyně lásky znala svou tajnou ochránkyni celá staletí. Věděla, čeho je schopná. Viděla ji bez milosti uřezávat hlavy, probodávat srdce a muže připravovat o to, co pokládali za nejcennější. Nikdy nebyla zamilovaná, neměla partnera ani děti. Jestli někoho kdy milovala, byla to ona a její potomstvo. A ta drsná bojovnice nyní jihla kvůli malému dítěti a nedokázala odolat návštěvám u něj? I ona sama se s chlapcem dokázala půl roku nevidět! Jenomže ona byla zvyklá své city potlačovat. Naučila se to díky svým nenaplněným láskám, kdy si to postupně natrénovala. Uměla se v tom tudíž lépe ovládnout.

V tomhle navíc bylo něco podivného. Souviselo to s umělým genem, který pro sebe Andraxela s její pomocí získala. Už bylo jasné, že o něm nevědí všechno. Ale ani to nevysvětlovalo její zvláštní fascinaci tímto dítětem. Asirta se začínala bát toho, co se stane, až bude Angile dospělý. I dalších dní. Probíraly spolu, co dál. Zda se s ním příštího dne sejít a nějak mu to vysvětlit. Ještě se celá třásla při vzpomínce na jeho slzy a zoufalství v mysli, jejíž obsah jí

její druhá duše prozradila. I jí bylo zle při pomýšlení na to, že se Angilovi cokoli stane.

„Už žádné tajnosti, Axi, ano? Až ho zase navštívíš, chci o tom vědět. Musíme se dát dohromady. Tohle přece není jen tak. Abychom ho obě tak...“ zarazila se při promlouvání jí do svědomí Asirta, ač věděla, že si to ona doplní.

Zabylo jí smutno. Tohle nemohlo dobře dopadnout. Nikdy to nedopadlo. Klid jí nepřineslo ani pomýšlení na pobyt v hypnokomoře, zatímco on... Viděla ho už dospělého, jak na jedné z kosmických lodí někde u baru balí mladé dívky, aby si je potom odvedl do svého bytu, kde...

Její představy přerušilo vrčení Andraxely v té děsivé podobě. Bylo zjevné, že ani druhé duši Bohyně lásky toto není příjemné. Vybavila si muže, které znala. Násilníky, sobce a sraby. I ti hodnější se v její blízkosti podivně měnili. Jako by z nich vytahovala na světlo temnotu. Připadala si jako zrcadlo všech špatností. A pak objevila i příčinu. Její synové genetici jí oznámili, že má zvláštní gen, co způsobuje ovlivnění lidské mysli skrze primitivní pudy. Zhroutila se. Ona, která po staletí hledala skutečnou lásku, tenkrát pochopila, že nemá naději ji najít. Od té doby se mužům vyhýbala a nedoufala v žádný zázrak. A její družka tento osud později sdílela s ní způsobem, o němž věděli jen dva další lidé.

Asirta jednou v podstatě v žertu prohlásila, že pokud je někde na planetě vtělení d'ábla, pak ona ho jistě najde, protože k ní bude přitahováno. Jenomže tento chlapeček byl nepochybně i přes tvrdohlavost a vzpurnost velmi hodný. To dokázala vycítit. Se svými

zkušenostmi a povědomí o svém daru se jí dařilo rychle odhadnout povahu osob ve své blízkosti. A s Andraxelou, která dokázala číst lidem v mysli, to bylo ještě jednodušší. Tak měla náskok. Přesto brala svůj dar jako prokletí a bála se, že z ní dělá zlého člověka. Proto jí nebylo jasné, co by na ní viděl nesmírně hodný muž, o nějž navíc projeví zájem spousta jiných žen, protože jeho vzhled napovídal, že bude v dospělosti velmi pohledný.

„Co tedy navrhuješ? Co uděláme, Sir?“ přišlo do jejího přemítání od tázavě se tvářící nehmotné poloviny, která již vypadala zase lidsky.

„Musíme čelit následkům svých činů. Zítra půjdeme do parku, a pokud přijde, spoléhám na tvou schopnost přetvářky a matoucí komunikace. Konec konců jsi to ty, kdo nás dostal do problému svými pokusy ovládnout novou přirozenost. Porad' si, šelmo,“ ušklíbla se tak, jak to odkoukala právě od ní, Asirta.

„Ty si ale dej pozor na emoce, drahá Sir. Vyčetla jsem z něj totiž, že slyší, jak „zpíváš“, jak to v duchu nazval. Nechápu, co může slyšet, protože tvůj gen je sice pojmenován jako zpěv Sirény, ale to Ariletus vtipkoval, ne?“ upozornila ji na něco překvapivého Andraxela.

„Nevtipkoval, inspiroval se v bájích. No, aspoň že mi chybí ten rybí ocas. Už tak to není sranda. Mě ten zvláštní chlapec slyší, ty ho chceš kousnout... Co je tohle za dítě? Jestli je někde nějaký Stvořitel, zřejmě to bude pěkný vtipálek,“ povzdechla si Anaxianská Bohyně lásky a uložila se do postele, aby se prospala po náročných zážitcích.

Andraxela se v nehmotné podobě držela stále u ní a hlídala spánek hostitelky. Umínala si té noci nenavštívit chlapce, ač to s ní dost cloumalo. I kdyby se měla zbláznit. Silou vůle se držela na místě a nakonec to zvládla.

Alanbird spěchal k Angilovi, aby se hned na úvod znepokojeně zeptal: „Kdepak se touláš, chlapče? Všichni už tě shánějí! Já se opozdil, ale ty jsi zmizel.“

„Vím, strýčku Alane. Byl jsi tady s...“ začal chápavě hoch, než se kousl do rtu a odmlčel se při vzpomínce na slib utajení.

Jenže jeho upřímnost si vždy vedla svou a leccos už mu zkomplikovala. Nyní tomu nemělo být jinak. Nikdy nebyl zvyklý nic tajit, spíše se k nelibosti okolí držel přísloví, co na srdci, to na jazyku.

„Se ženou mi blízkou. Ty jsi nás viděl? Museli jsme vyřešit důležitou záležitost a nechtěl jsem to odkládat,“ přiživil svými slovy jeho podezření na to, že se ti dva milují jako muž a žena, Zpovědník.

Ačkoli Angile nebyl zlý, nyní ho rozladila vzpomínka na její hněv a trápení, co jí dle jejích slov tento muž způsobuje. Také se v něm opět probudila žárlivost. Pocítil touhu po tom, být lepší, než tento dospělý muž, ač to byl jeho oblíbený strýček. Dát jí více štěstí, rozesmát ji a uspokojit všechny její potřeby. Ostatně byl její spřízněná duše, takže nebylo divu.

„Tvůj otec mi řekl, že jsi byl neuctivý k ženám, které vás navštívily. Ony byly milé a ty jsi je urážel. Co mi k tomu povíš?

A pak se vytratíš a bezdůvodně se zdržíš, ač na tebe čekají s dary,“ popudil ho Alanbird i dalšími slovy.

„Pochopil jsem, že ani ty se k ženám neumíš chovat, strýčku. A já nesnáším tu jejich vlezlost. No a co, že jsem hezký? To je nic jiného nezajímá? Povrchní kačeny. To moje krásná šelma je skvělá. Chránila mě, když mě napadl jeden kluk. Zranil mě do krve a ona ho...“ vypálil, než si uvědomil, že by o ní neměl mluvit.

Alanbirda jeho drzá slova spíše znepokojila svým obsahem. Také nechápal, o kom to chlapec mluví. Konec konců byl na mládež zvyklý a leccos už si nebral osobně. Když ale slyšel o zranění do krve, šlo vše stranou. Jeho snaha vyzvídat však vzala za své, protože z Angila se stala nedobytná tvrz. Už z něj nedostal ani slůvko podrobností k celému incidentu. Tak mu rezignovaně nabídl návrat domů, kde mezitím zůstali pouze jeho pěstouni. Návštěva už nechtěla ztrácet drahocenný čas. Všichni věděli, že jim zbývá něco přes půl roku, než se jejich životy nezvratně změní.

Ani pěstouni už se na něj nezlobili. Na to byl moc roztomilý. Alanbird chlapci popřál a dal mu dárek. Tím bylo několik výkresů a balíček uhlů. Chlapec sice nakrčil nos, protože to nebylo nic, z čeho mohl čerpat vědomosti, ale následná slova dárce mu připomněla rozhovor s pro něj tak zajímavou ženou.

„Napadlo mě, že bys mohl zkusit, zda nemáš talent pro kreslení. Moje matka mě i všechny mé sourozence velmi podporovala v rozvíjení kreativního myšlení a fantazie. Sama sice kreslit neumí, ale jeden můj bratr má mimo jiné talent i na tohle. Víš, že právě na základě kresby byl vytvořen slavný Grál, jenž v sobě uchová

podstatu všeho živého? Rovněž lidské tváře se dají výborně ztvárnit tímto způsobem. Můžeš třeba namalovat tu svou krásnou šelmu, až ji zase uvidíš. Pokud ti ovšem bude ochotná stát modelem,“ navrhl mu zdánlivě nezúčastněně, ač samozřejmě doufal, že se hoch podřekne.

„Anebo vlky, co tam přišli za ní. Třeba to štěňátko, Daimona!“ skočil mu na to skutečně na chvíli upřímný Angile, a obsahem slovního projevu muže znova překvapil.

Alanbird by se ještě zdržel, ale viděl, že se chlapec už velice těší na to, až se pustí do kreslení o samotě ve svém pokoji. Rovněž ho vyrušila žádost o zásah. Proto se omluvil, pohladil ještě Angila přátelsky po hlavě a zmizel. Netušil, že se už brzy dozví něco, co jím otřese ještě víc.

Zpovědník se zhmotnil na místě, které neznal. Lidi ovšem ano. Byla to rodina se dvěma dospívajícími dětmi, chlapcem a dívkou, které oba učil. Okamžitě vycítil znepokojení a také silný pocit viny a strach. Rozhlédl se po přítomných osobách. Děvčátko u stolu mu pouze přátelsky zamávalo a usmálo se. Rodiče byli neklidní. Ale kdo se celý třásl, byl chlapec. Ten před ním dokonce padl na kolena a přiznal se, že někomu ublížil.

Během následného hovoru vyšlo najevo, že to právě on zranil do krve Angila, když se mu nelíbilo, že si nechtěl hrát s jeho sestrou. Nyní toho litoval, ale také spolu s rodiči obviňoval ženu, která napadení pomstila, vystrašila ho smečkou vlků i svými slovy a ponížila. Když mu hoch celou scénu ukázal v mysli, strnul a nevěřicně zalapal po dechu. Potom však chlapce přísně poučil o tom,

co jsou to následky svých činů, které každý musí nést. Když dítě pochopilo a řeklo, že už to neudělá, slíbil jeho rodičům, že se zmíněnou ženou promluví a odešel.

Alanbird nechápal, jak je možné to, co viděl. Znal svou matku dobře. Věděl, že by nikdy neuhodila dítě, třebaže napadlo nějaké jiné. Šla v tom příkladem svým dětem. Navíc nebylo možné, aby se pohybovala ve společnosti vlků. Sice už neměla tak silnou fobii ze zvířat a speciálně psovitých šelem, jako kdysi, ale rozhodně je nevyhledávala. Celé její chování mu nebylo povědomé. Ne u ní.

Zato mu připomínalo někoho jiného. Andraxelu znal rovněž velmi dobře. Toto byl přesně její styl. Vyděsit, udeřit, ponížit... I kdyby protivník byl malé dítě. Neměla slitování. Navíc si vybavil Angilova podivná slova o krásné šelmě i jeho zmínku o jejích vlčích. Jenže tu byl háček. Ta žena přece měla tělo jeho matky, ne její ochránkyně! Najednou si však uvědomil, že Andraxelu už dost dlouho neviděl. Kdysi bývala neustále poblíž Asirty. Kde byla teď?

Nedávalo mu to smysl. Nervózně pochodoval po místnosti a přemýšlel. Mysl mu promítala vzpomínky i detaily chování obou žen. Vybavil si matčin pláč a zoufalství při zjištění, co způsobuje její gen. V duchu viděl i Andraxelin výraz, její zaťaté zuby a z celého zjevu číšící odhodlání své přítelkyni pomoci. Jestli o ní věděl jednu věc, pak to, že je schopná všeho, když jde o její cíle. Už jako bojovnice byla neuvěřitelný stratég, což uplatnila i ve výchově jednoho z jeho bratrů, z něž se stal neohrožený válečník.

To, co mu přišlo na mysl, by normálně odporovalo zdravému rozumu, kdyby ne vzpomínka na jistý dojem. Alanbird si vybavil

den, kdy do laboratoře přinesl Angila, aby se na něj podívala Anivia. A pak přišla matka, která v jednu chvíli působila hrozivě. Znal ten dojem. Jenže ho vždy vnímal z Andraxely! Nyní už si byl téměř jistý tím, co se stalo. Potřeboval si tento fakt už pouze ověřit. Došlo mu, co a jak se zřejmě muselo přihodit, aby ty dvě byly takto spolu. Hodlal použít své schopnosti ke zjištění pravdy. Nechal to však na zítřek. Potřeboval si po té dnešní náloži podivností a hádce s matkou odpočinout, aby mu to lépe myslelo a dokázal čelit věcem, co přijdou. Udělal velmi dobře. Zítřek měl totiž přinést obrovský šok hned několika osobám.

Když Angile osaměl ve svém pokoji, chvíli bezradně hleděl na výkres a uhel, co si položil do klína. Potom se zamyslel nad jejich použitím. Nejdříve si vybavil Alanbirdova slova o tom, že by mohl nakreslit svou krásnou šelmu. Napadlo ho, že to bude skvělý dárek, až se u něj v noci objeví. Zadoufal, že by mohla přijít hmotná a s oběma dušemi. Měl sice rád i každou zvlášť, ale jasně cítil, že pokud by jedna z nich nepřišla, postrádal by ji. Bylo to zvláštní. Vlastně moc nechápal podstatu té lásky, tohle však věděl.

Neprodleně se pustil do práce. Jelikož ji vídal dnes a denně, neměl problém si ji přesně vybavit. Záměrně ji nakreslil i s jejími šelmími atributy. Oči sice rudé neměla, ale v pootevřených ústech byly vidět ostré špičáky a napřažené ruce se pyšnily dlouhými zahnutými zvířecími drápy. Vypadala hrozivě, ale jemu se chvělo srdce radostí při pomyslení, že ji opět spatří.

Po dokončení portrétu Andraxely v její děsivé podobě se zamyslel nad tím, co probíral s Asirtou. Vzpomněl si na její zmínku o degeneraci na kosmických lodích a neúspěšném hledání obyvatelné planety. I na svůj slib, že vynalezne zařízení, jež by odpovídalo na otázky a toto vyřešilo. Hovořila o fantazii, tak ji použil. Rovněž nově objevený talent, protože se ukázalo, že kreslí skutečně nádherně. Jeho ruka se hbitě pohybovala nad papírem, když kreslila jakýsi rám, v němž byl vír čtyř živlů, což mělo v duchu jeho představ znamenat, že je aktivní. Připraven odpovídat na otázky a řešit úkoly.

Angile těch náčrtů udělal několik. Na prvním byl rám bez víru, na druhém s ním, a třetí obrázek v pořadí znázorňoval muže, stojícího před zařízením a chystajícího se jím projít. Raději rám udělal hodně velký, aby jím byl schopen jít skutečně každý. Anaphoxielané byli díky genetickým úpravám velmi vysocí. Muži měli běžně kolem dvou metrů. Někteří sice dávali přednost tomu, být menšího vzrůstu, ale byli tací, kteří toho využili. Chtěl mít jistotu, že tím projde i on sám, až bude dospělý.

Pak použil schopnost měnit energii ve hmotu a zařízení skutečně vytvořil. Ale co dál? Tvrdohlavý chlapec strávil další dvě hodiny pokusy o to, zprovoznit svůj výtvar, avšak marně. Ať dělal nebo říkal cokoli, zařízení nereagovalo. Ani vír se neobjevil, i když se o to snažil. Dokonce si vzpomněl na magické formuley z pohádek, nicméně ani ty nefungovaly. Vyčerpaný Angile pocítil beznaděj. Tak moc si přál udělat radost ženě, k níž choval silné city!

Zaimponovat jí řešením problému jejich lidí. Ale nedokázal to. Cítil se bezmocný a zbytečný, špatný.

Nakonec se zoufale rozplakal. Tiše vzlykal, aby nepřivolal své pěstouny, kteří by tudíž zjistili, jak je neschopný. Už tak si byli cizí svými postoji a názory a on měl podezření, že by možná uvítali, kdyby se u nich vůbec neobjevil, ale navíc teď selhal ve svém snažení být úspěšný. Přemýšlel, kde a v čem udělal chybu, nicméně nemohl na nic přijít. Byl hrozně unavený. I pláč ho vyčerpal.

Náhle si všiml, že už je tma. Samozřejmě viděl jako ve dne díky úpravám, co měl každý, ale nyní spatřil onu hvězdu, bez níž neusnul. Už dávno si zvykl před spaním pozorovat její záři a promlouvat k ní. Povídal jí, jak prožil den, co cítí a řeší, jaké má problémy... Sice nereagovala, ale uklidňovala ho svou září. Ani zvěsti o tom, že ohlašuje zánik Anaxie, ho nepřiměly přestat ji obdivovat.

Nyní se na ni zadíval, setřel si slzy z tváří a jako obvykle ji v duchu oslovil: „Ach, Hvězdičko! Kéž bys byla pohádkovou postavou nebo osobou lidského rodu, která má moc a může mi pomoci! Zachránila bys tuto planetu, když já nedokážu najít jinou. Můj Rám nefunguje, neumím to. Jsem neschopný. Co má šelma a její křehká polovina, která zpívá? I všichni ostatní... Mohl jsem být třeba i členem Rady a strážit její tajemství. Ale jsem divný, tak...”

Odmlčel se, protože se stalo něco neuvěřitelného. Hvězda náhle prudce blikla a zmizela. Než ovšem zděšeně vykřikl, spatřil úzký pruh zlatavé záře, letící od místa, kde byla, směrem k jeho oknu. Vzápětí se přihodila věc, jež připomínala zázrak nebo kouzelnický

trik. Po průchodu oknem záře změnila tvar na ovál, z něž se vytvořila nějaká postava. Ta byla stále zahalená zlatavým oparem, ale jinak hmotná a celistvá.

Chlapec užasle zíral na zlatě oděnou krásnou ženu, která stála uprostřed jeho pokoje. Ač měla lidské tělo, člověka moc nepřipomínala, to mu došlo okamžitě. Už její kůže působila nelidsky popelavě. Oči byly podobné hadím. Zářily jako lampy, naplněné tekutým ohněm. Na hlavě s hustou hřívou černých vlasů měla obrovské rohy, na rukou dlouhé drápy, co mu připomněly jeho šelmu, a když se pootočila, zahlédl démonická křídla. Pootevřela ústa a on opět uviděl jeden z atributů vzhledu té, jež ho fascinovala. Neznámá měla totožné špičaté zuby. Pak se pohnula směrem k němu, který strnule seděl na své posteli. Kdyby to byl kdokoli jiný, asi začne rvát a uteče pryč, ale on byl naštěstí na podobnou návštěvu zvyklý, ač tušil, že tohle bude někdo ještě více zvláštní. Trochu se jí bál, ale neznámá krása, vonící i na dálku exotickým parfémem, se usmála. Cítil z ní něhu, ač tak na pohled vůbec nepůsobila. To ho zase uklidnilo.

Žlutooká krása v dlouhých zlatých šatech si sedla vedle něj a nádherným dívčím hlasem, jenž při jejím vzhledu působil opravdu zvláštně, promluvila: „Pohádková postava ani člověk sice nejsem, ale doufám, že mě vidíš rád. Já si také vždy s potěšením poslechnu tvé zážitky. Dnes to ale příjemné nebylo.“

„Opravdu jsi moje Hvězdička? Kdo jsi? Moje maminka? Proto jsem jiný a oni mi nerozumí?“ zahrnul ji otázkami zvědavý chlapec.

„Já jsem všechno, Angile. Obzvláště pro tebe. Řekněme, že tam je to více osobní. A pro nepochopení tvého okolí je snadné vysvětlení. Jsou to prostě jen lidé. Tím je řečeno vše,“ sdělila mu záhadně.

Hoch byl z její přítomnosti a předchozího neúspěchu dost rozrušený, tak měl potřebu vědět: „A kým jsem pro tebe já, Hvězdičko?“

„Ty jsi mé všechno. Můj vyvolený, miláček, mé světlo, láska. Jsi výjimečný,“ překvapila ho nejen procítěnými slovy, ale i něžným pohlázením tváře rukou se zvířecími drápy, nalakovanými na zlato a obtíženou prsteny.

„Vždyť jsem jenom hloupé a neschopné děcko! Nic nevím a neumím, ani to zařízení, co má odpovídat na otázky, nefunguje! Co na mně tedy vidíš? Anebo má krásná šelma. Dnes ani nepřišla,“ oponoval jí i přesto zachmuřeně.

Rohatá krásko se shovívavě usmála a vstala, aby přišla až k Rámu a dotkla se jeho povrchu, přičemž řekla: „Myslíš, že jsi první, kdo si přál zařízení, které by umělo zodpovědět jakoukoli otázku, či provést cokoli, co nedokážou zajistit ani schopnosti Anaphoxielanů? Opravdu se domníváš, že je to dobrý nápad?“

Na jeho tázavý a nechápavý pohled doplnila: „Ano, jste vyspělí. Přesto v sobě lidé stále mají zlo. Sam ses o tom přece přesvědčil, ne? Dát někomu do rukou tak velkou moc by se mohlo stát zhoubou. Tohle není veřejná knihovna, víš? Rám dokáže zodpovědět jakoukoli otázku, odhalit tajemství, vynést na světlo skryté pravdy...

Už tak potřeboval pojistku, tak nesmí odkrýt úmysly osob, ale stejně je to nebezpečná zbraň. V nepravých rukou, samozřejmě.“

„Už chápu. Jsem tedy skutečně zlý. Proto to nefunguje. Ale zjevně by mohlo. Zjistilo by to i tu obyvatelnou planetu? Existuje taková? Pak nám pomoz! Pro mou krásnou šelmu, pro hodné lidi... Na mě nehleď, nejsem důležitý! Nemusím to být já, kdo tohle objeví, ne? Hlavně, když lidé...“ posmutněl chlapec, ale pak se vzchopil a projevil se dle síly svého charakteru.

Jeho oslnivá návštěvnice opět usedla vedle něj a pohládila dokonalý obličej nyní oběma hrůzu nahánějícíma rukama, přičemž mu prozradila: „Ovšem, že taková planeta existuje. A Rám tuto informaci má a prozradí. Jediné osobě, která je k tomu určená. Proč myslíš, že jsem tady, drahý? Musíš to být ty, jak bylo určeno. Od začátku jsi byl k tomu stvořen. Říkala jsem ti přece, že jsi můj vyvolený, ne? Podívej, můj sladký chlapečku. Tohle je tvé, má jediná láska.“

Angile spatřil, jak se v Rámu objevil vír. Tento pohled ho rozradostnil tak, jak to ještě nikdy nezažil. Ohromeně vstal a přišel blíž. Když jím však chtěl projít, živly náhle zmizely. Zklamaně se otočil tváří k Ishtaře, která se rovněž zvedla a vládním krokem tanečnice se přesunula k nic nechápajícímu chlapci. Vrhla na ni naprosto zoufalý pohled, zatímco ona se tvářila nevyzpytatelně.

„Drahý, už jsem ti přece řekla, že tohle je velká moc. Božská. Nemůže ji jen tak někdo používat. Navíc, i když ti Rám zobrazí tu planetu a všechny údaje, co ti to pomůže? Nemáš základní znalosti věd, ani ničeho jiného. Umíš jen to, co kdejaké malé dítě. Za to

samozřejmě nemůžeš, ale uvědom si, že pokud chceš předložit složitá fakta Radě moudrých a celé rase, nemůžeš být tak neznalý. Nebrali by tě vážně,“ vysvětlila mu ta záhadná bytost.

„Já chci hodně vědět! Ale není moc času a jsem malý. Než se to naučím...“ přikývl smutně, než ho přerušila: „Uplyne půl roku. Tolik musíš obětovat. Za tu dobu jednak vyrosteš a za druhé vstřebáš, co potřebuješ. Máš pro to vrozené předpoklady, ale chybí ti jistý důležitý faktor. Jak pro vývoj, tak pro to, abys hladce prošel poznáním. Něco, co kromě původu dává moc nad Rámem.“

„A to je co, Hvězdičko?“ zajímal se, plný zvědavosti.

„Boží krev,“ informovala ho Ishtara a vycenila při tom své hrozné tesáky.

Následujícího rána šla Eneri jako vždy do pokoje svého syna, aby ho vzbudila a vyvětrala. Už se připravovala na to, že mu jako obvykle vyhubuje za to, jak usnul nad knihou nebo těmi výkresy a je celý zkroucený, protože ho spánek přepadl uprostřed nějaké činnosti. Na to, co spatřila, však připravená rozhodně nebyla. Její zoufalý křik se rozlehl celým bytem a přivolal Thimse, který musel manželku málem křísit. Sám se stěží udržel na nohou, když uviděl to, co ona.

„Alanbird...“ napadlo ho okamžitě poté, co se trochu vzpamatoval.

Vyslal ke Zpovědníkovi volání o pomoc a vzápětí zmizel.

4. KAPITOLA – SPÍCÍ PRINC

Alanbird si připadal jako v noční můře. Konečně měl jasný důkaz o tom, že je Angile skutečně oním spasitelem z Axileiny vidiny. Ten mu poskytly obrázky u něj nalezené. A najednou přijde něco, co ho vyděsí a zbaví vší naděje! Hleděl na tu hrůzu za doprovodu hlasitého pláče zničené Eneri i vystrašeného výrazu jejího manžela Thimse. Sám by nejraději také brečel a řval, už kvůli matce a možná i Andraxele. Kresbu s její podobou okamžitě instinktivně ukryl za košili. Pěstouni si jí určitě nevšimli.

Nebylo divu. Přijít do pokoje syna a spatřit ho v něčem, co se velmi podobalo skleněné rakvi, rozhodí každého rodiče. Další záhadou bylo to, že se k němu nemohli dostat, aby ho z ní vyprostili, případně zkontrolovali, jestli vůbec žije. Kdokoli se k oné schráně přiblížil, dostal ránu a skočil na podlaze. Byla zjevně chráněná elektřinou, ač bylo záhadou, kde je její zdroj. Ten, kdo tohle stvořil, to měl rozhodně dobře promyšlené. A jeho záměrem nepochybně bylo, aby se k chlapci nedokázali přiblížit. Nešlo to totiž ani ze vzduchu. Alanbird následoval pěstouny v těchto pokusech, než to po chvíli vzdal. Rány, zasazené tou energií, citelně bolely. I to byl určitě záměr.

Anaxianský Zpovědník si marně lámal hlavu s vyřešením tohoto problému. A potom došlo k další záhadné věci. Eneri sice dost

protestovala, ale Thims byl neoblomný a rozhodl se, že oba opustí svůj byt. Nemínil tam nadále setrvávat v obavách z toho, že se jim stane to samé. Zničená manželka nechtěla syna opouštět, ale on ji doslova odtáhl pryč. Alanbird na něm viděl stejný strach, jaký mívali vojáci, jdoucí do první bitvy, či odsouzenci na smrt. Iracionální, pudovou hrůzu, jež nakonec přehlušila i mateřský instinkt u Eneri. A tak své zvláštní dítě opustili.

Ačkoli se obával o jeho další osud, Alanbird jejich rozhodnutí vlastně i uvítal. Dalo mu to možnost jednat. Okamžitě se spojil s Anvivií a přivolal ji na místo. Sice to dělal nerad, ale byla jedinou lékařkou, která už chlapce viděla. Přenesla s sebou diagnostické zařízení a překvapila ho svou statečností. Když selhala i snaha proskenovat dítě přes onu schránu, málem se složil. Zničeně se posadil na židli poblíž postele, na které ležela ona podivnost. Pak se jí svěřil s tím, co mu před půl rokem řekla Axilea o budoucí roli Angila v záchraně Anaphoxielanů a ukázal ženě i důkaz v podobě obrázků Rámu. Ten poslední ale vynechal, ani se nezmínil o spřízněnosti duší. Hlavně kvůli tomu, že neměl další informace o spojení jejich matky s Andraxelou.

Anvivia ho vážně vyslechla a vznesla se nad chlapce do bezpečné výšky, aby ho chvíli pozorně sledovala, načež se vrátila tam, kde předtím stála, aby mu oznámila: „Vypadá to, že žije. Ostatně, nemůžeme přece zemřít, ne? Ačkoli je to dost divné. Není to hypnokomora, má to ochranu proudem... Kdopak tohle asi vyrobil a proč? Že by chlapec sám? Anebo to je jeho záhadným původem a tahle schrána něco jako kokon? Nemám přímý důkaz, že je

v pořádku. Nehýbe se, což mě děsí. Zkusím ještě prověřit záznamy, zda v nich není nějaká zmínka o léčení tímto způsobem, ale nevím. A jsem lékařkou jen jediný život.“

„Na čas nezáleží, Viv,“ namítl již trochu klidnější Alanbird, na kterého takto působila už jen její přítomnost, která mu byla vždy nesmírně příjemná.

„Divil by ses, jak někdy o všem rozhoduje čas. Stačí jediný den zpoždění, a...“ nesouhlasila s ním žena, než se zarazila.

Jenže on vycítil vinu a zvědavě zvedl hlavu, tak si rezignovaně povzdechla: „Víš, proč jsem se stala právě lékařkou? Chtěla jsem pomáhat. Odčinit vinu. Kdybych nebyla v prvním životě zbabělá, možná by někdo nezemřel.“

„Ty? Přijdeš mi velice odvázná. I před chvílí jsi byla. Mohl tě zasáhnout proud a ty jsi přesto zkusila zjistit, zda Angile žije. Abys mě uklidnila,“ oponoval jí.

Anivia pokrčila rameny: „To by nic nebylo. Jen fyzická bolest. Horší je najít mrtvého toho, koho jsi miloval.“

Když na ni šokovaně pohlédl, vyprávěla: „Když jsem žila svůj první život, byl tu jeden muž. Vysoce postavený, vážený ve společnosti, o mnoho let starší. Já byla mladá žába, co mu byla hodna leda tak čistit střevíce. I když procházel kolem, nikdy mě nevnímal. Co by na mně viděl, když se mu lidé klaněli? Mohl mít kteroukoli jinou... Jenže on si žil ve svém světě. Asi měl problémy, protože se později zabil. Přesně v den, kdy já se mu chystala říct, že ho miluju. I kdyby mě měl dát zbičovat nebo třeba zabít, cokoliv. Už jsem nemohla dál. Kdykoli byl poblíž, jako by mě to rvalo na kousky.

Možná to byl jeho smutek? Potom i já zemřela, můj tehdejší život byl krátký. Nemyslela jsem, že ještě někdy...”

Polekaně se odmlčela, ale on přesto pochopil, že naráží na své city k němu, což ovšem tentokrát neřešil, protože ho dojalo její vyprávění tak, že se chvíli zamýšlel nad řešením, než mu svitlo a nadhodil: „Máme přece všichni minulé duše! Můžeš ho vyhledat a říct mu o svém úmyslu, ne? Najít odpuštění...”

Náhle ho prudce bodlo u srdce. Uvědomil si, co by se taky mohlo stát, kdyby to Anivia udělala. Pocítil nesmírnou hrůzu z možnosti, že ji ten muž bude též milovat a ona se s ním spojí. Byl hrozně zmatený jen tím, že ho milovala. Do toho dne si myslel, že tu je pouze on, protože o nikom jiném nevěděl. Ale nyní měl konkurenci. Málem ho to přimělo říct pravdu. Zvláště kvůli tomu, jak řekla, že někdy záleží na jednom dni a všechno je jinak. I záhadně spící Angile byl vlastně důkazem takového tvrzení. Včera byl chlapec v pořádku a dnes...

Přes své ochromení se mu podařilo zachytit, jak žena říká: „To nepůjde. On je jedním z těch lidí, kteří tají svou totožnost, víš? Je z historie velmi známý a asi nechce, aby to o něm národ věděl. Osobně nechápu proč, ale jistě má důvod. A není třeba. Já to prostě беру tak, že splácím. Možná proto mám smůlu. Třeba jsem prokletá tím, že jsem tenkrát byla zbabělá? A v neposlední řadě už tohle v podstatě vyvanulo. Ani nepotřebuji vědět, kým je teď. Je tu jiný...”

„Zůstanu tady s chlapcem. Kdyby se vzbudil, mohl by být vyděšený. Kdo ví, co s ním vlastně je. Ale jestli vnímá, neměl by tu

být sám. A matka to vzdala. Umíš si představit Asirtu, jak se nechá přemluvit jedním z našich příšerných otců, aby opustila dítě? Ač občas i odešla dobrovolně na věčnost. Jenže to pak obvykle nastoupila Andraxela, aby nastolila pořádek. Je tu vůbec někdo z nás dvanácti, koho by naše Axi někdy nevychovávala? Tedy až na mě, tam nebyla příležitost,“ změnila Anivia raději téma, protože si uvědomila, že vkročila na tenký led.

Alanbirda dojala její obětavost. Slova mu připomněla to, co plánoval vyřešit. Přesto se o milovanou ženu obával a neviděl ji tam rád. Ale jeho námitky, že tam nemusí být pořád a může to být nebezpečné, selhaly. Trvala na svém. Tak to vzdal a vydal se jinam v naději, že se snad mezitím něco změní. Přenesl se přímo k Axilei, kterou předem upozornil na svůj příchod. Přivítal ho Arendaxel a on i jemu přiznal, kvůli čemu ho jeho žena před půl rokem vyhledala. Potom jim vylíčil, v jakém je chlapec stavu.

Všichni tři se vzápětí objevili v Angilově pokojíku. Anivia se smutně usmála na oba sourozence, zatímco oni obhlíželi situaci. Axilea svrátila ustaraně čelo ve snaze přivolat vidinu, která jí ukáže, co dál. Ale nic se nedělo.

„Jak je možné, že nemáš nic nového? Obvykle vidíš dopředu. Ale tohle ne. Ani jsi nespatriła žádnou změnu,“ rozčiloval se Anaxianský Zpovědník.

„To znamená, že se budoucnost nezměnila. Až dospěje, představí nám Rám a pak...“ hájila se neúspěšně věstkyně, protože ji ani nenechal domluvit a prudce vybuchl: „Dospěje? Co když se přestal vyvíjet? Má utlumené životní funkce, či co vlastně, a pokud takto

zůstane delší dobu, zchátrá mu tělo! Říkej tomu, jak chceš, prostě jsme v háji!“

Axilea, kterou okamžitě objal kolem ramen Arendaxel, však trvala na svém: „Jak říkám, budoucnost se nezměnila. Věř, bratříčku. Víc udělat nemůžeme. Nikdo k němu nepronikne, možná jediné duch. Ten by snad zjistil aspoň něco. Jenomže duchové jaksi neexistují, když není nikdo mrtvý. Ledaže by ho někdo zavolal zpátky. Ale jak? A komu na něm záleží? Pěstouni ho opustili, jste tu jen vy dva. Navíc vlastně ani nevíme, zda se mu děje něco zlého, ne?“

To už ale mluvila jen ke dvěma osobám. Alanbird se zamyslel a aniž jim řekl, co se mu honí hlavou, neslušně zmizel. Po jeho odchodu ti dva ještě chvíli hovořili s Anvivií, které Arendaxel kladl na srdce, aby ho zavolala, kdyby bylo nejhůř. Synové Asirty vždy oddaně chránili všechny své sestry. Axilea doufala, že kdyby se Anvivií mělo něco stát, přišlo by k ní vidění, ale i ona měla starost. Oba ji objali a pak pár spřízněných duší také zmizel. Lékařka si povzdechla a šla dál hlídat spícího chlapce.

Angile se ocitl v rozlehlé místnosti s nesmírně vysokým stropem. Byla kruhová a obložená dřevem. Neměla žádné rohy ani výklenky, jen spoustu policíček, na nichž trůnilo neuvěřitelné množství knih. Na samém vrcholu spatřil nádherný křišťálový lustr a na podlaze přímo pod ním obrovskou obrazovku. Nebyly tam žádné žebříky, ale ty stejně nepotřeboval. Vstřebával příjemnou vůni tohoto prostředí, zatímco Ishtara trpělivě čekala. Paže měla založené kolem výrazně

klenutého poprsí. Tiše tam stála a pozorovala chlapce žlutýma očima. Jen její křídla se jemně hýbala, jako by byl v místnosti vánek. I chlapci ovšem bylo jasné, že tam nic takového není. Náhle si totiž uvědomil, že nedýchá. Ani mu nebilo srdce. Mluvit nahlas rovněž nemohl. Málem zpanikařil, ale jako obvykle ho uklidnila ona.

„Mysl nedýchá, lásko moje. Tvé vědomí je zde, mimo obvyklý čas i prostor. Tělo zůstalo tam, na Anaxii. Ale neboj se, bude v pořádku. Dál rosteš a vyvíjíš se. Nic ti není,“ byla její slova, která mu vrátila rovnováhu.

Raději to pustil z hlavy. Soustředil se na ztělesnění svého snu o vědění. Pustil se do průzkumu polic a brzy objevil systém, který usnadňoval výběr tématu ke studiu. Bylo to dokonalé. Jako stvořené pro jeho potřeby. Ohromeně a vděčně na svou rohatou společnici pohlédl. Říkat jí nic nemusel. Její vědoucí pousmání se ho dostatečně informovalo o tom, že ví, co si on myslí.

„Až se dosyta pokocháš, můžeš začít,“ rýpla si trochu do jeho nadšení.

Angile se zamyslel a zeptal se: „Ale kde budu spát? Musím být jenom tady? A stihnu to vůbec celé přečíst a vstřebat? Čím mám začít, poradíš mi?“

Ishtara se jeho zmatku pobaveně zasmála: „Jsem opravdu dobrá! Nejlepší mozek v galaxii, a přesto je ochromen mým přičiněním. Sice by byl příjemnější jiný způsob, ale na ten jsi ještě moc malý.“

Po jeho nechápavém pohledu se zdržela dalších narážek a chvástání, načež doplnila: „Jak už jsem říkala, tohle není tělo. Sice máš pocit, že vnímáš smysly, ač nedýcháš, ale to je důležité pro

výuku a funguje ti mysl, tak proto. Navíc tu platí má pravidla. Nemusíš spát. Zde nejsi nijak omezený. Uč se, kdykoli se ti bude chtít. Bav se, když to bude mysl potřebovat. Je tady i umění, hudba... Co si budeš přát, můžeš zkusit. Stačí mě zavolat, říct... Ostatně, objevím se často i sama od sebe. To kvůli vlivu na duši, víš? Poznáš i věci, které by ti ublížily. Ale já tě dokážu ochránit, drahý.“

„Jak?“ dostal ze sebe chlapec, snažící se pochopit princip toho všeho.

„Tímhle,“ odvětila a v ruce se jí objevil nádherný zlatý pohár.

„Jelikož ještě nejsi, čím jednou budeš, musím stylově improvizovat,“ dodala se zvláštním výrazem a podala mu jej.

„Není to...“ zašeptal zmateně a vyjeveně, když nahlédl dovnitř.

Nebyl schopen to dopovědět, ale ona bez obav přikývla: „Ano, je to krev. Jak jsem ti říkala, ochrání tě a umožní, aby tvůj mozek vstřebal co nejvíce údajů a znalostí i dovedností.“

Chvilí váhal a s pohledem do žlutých očí přemýšlel, zda to není nějaká lest té zvláštní ženy. Pak mu došlo, že nemá co ztratit. Pokud by například zničila jeho tělo, není se kam vrátit. A vidina vstřebání všech vědomostí v té místnosti ho lákala. V hlavě mu na chvíli bleskly i pochybnosti a vzpomínka na jeho šelmu i její křehčí polovinu. Stýskalo se mu a byl smutný. Řekl si, že byl možná zlý a způsobil si odloučení od nich svou touhou po vědění. A teď je tady. S pohárem krve, pocházející zřejmě od přítomné ženy, jak správně odhadl.

„Je dobře, že nemáš slepou důvěru v cokoli, co ti kdo řekne, nicméně není tu důvod k pochybám. Tvůj strach a stesk jsou

pochoptitelné, ale dočkáš se. Zde čas není, nemusíš si dělat starosti s tím, jestli se do těla vrátíš dřív, či později. Bude to včas. Soustřeď se na to, co je nutné udělat. Nerozptyluj mysl tím, co není třeba řešit. Už jsem ti řekla, že tady platí má pravidla, ne? Můžeš mít pocit, že jsi zde strávil věčnost, a já tě přesto mohu vrátit zpět do chvíle, v níž jsme tvůj pokoj opustili. Ale to by bylo zbytečné. Je také zapotřebí nechat tělo vyrůst a tebe fyzicky dospět. Skýtá to jisté zajímavé možnosti,“ prohlásila poté poněkud záhadně tvůrkyně toho, co jej tak lákalo.

Chlapec se vzápětí bez obav napil z poháru. I chuťové buňky mu fungovaly, či měl alespoň ten dojem. Nepřipadalo mu však, že je to krev, co dopil až do dna. Tekutina chutnala sladce a příjemně. Řekl si, že by to nebyla špatná strava. Vrátil ženě pohár, který Ishtara odložila na stolec poblíž obří obrazovky.

„Nyní tě ponechám o samotě. Přijdu, až to bude opět zapotřebí. Užij si výuku. Až přijde čas, poznáš skutečnou chuť krve. Ale máš pravdu, nechutná špatně. To ostatně jistá zvláštní rasa jednou velmi důvěrně pozná,“ vyvedla ho z omylu a opět překvapila zvláštní průvodkyně.

Posléze zmizela a on se pustil do práce. Brzy zjistil, že ať pracuje sebetvrději, necítí únavu. Obsah knih jako by mu navíc do hlavy skákal sám. Četl rychle a vše si pamatoval. Jeho mysl fungovala jako obří trychtýř, který nasával obsah jím otevřených knih i videí, jež si pouštěl na té velké obrazovce. Během chvíle zapomněl na veškeré obavy a pochybnosti. Tak byl fascinován tím, co se děje. K čemu má přístup. Sice někde v koutku mysli tesknil po ženě svého srdce, ale

jelikož doufal, že jeho Hvězdička mluvila pravdu, moc se tím netrápil. Učil se a vstřebával historii i jiné věci z minulosti své rasy, aniž by vnímal čas. Ostatně, ten plynul pouze v místě, kde bylo jeho tělo.

Asirta Andraxela seděla na lavičce, u níž den předtím potkala Angila. Byl opět krásný den a ona trochu rozechvěle čekala na to, až se objeví. Nechtěla chodit k němu domů. Cítila ostych, jako by dělala něco zakázaného. Stále jí připadalo divné, že se zajímá o malé, poprvé žijící dítě, zatímco sama prožila staletí. Byli tak rozdílní! Přesto ji k němu něco silně táhlo. Tak se zasněně dívala do vody blízkého jezírka a přemítala o tom, jaké to bude, až Angile přijde. V duchu si je představila při procházce a rozhovoru. Těšila se na něj, i když riskovala dotazy na svou totožnost a zvláštnost, jíž disponovala. Jemu by řekla všechno, věřila mu. I to bylo podivné, protože se jí to s lidmi nestávalo. Kromě vlastních dětí. Nemohla se chlapce dočkat. Vlastně bylo neobvyklé už to, že vstala mnohem dříve, než jindy. Bála se totiž, že by ho mohla propásnout.

Čekala na místě už asi půl hodiny. Kdyby neměla aktivní mysl, plnou různých vzpomínek, nápadů a úvah, dost by se nudila. Ale to pro ni bylo nemožné. Ji nudili vlastně jen lidé. Hlavně nabubřelí muži, co se k ní neuměli chovat. Náhle místo chlapce spatřila dospělého muže, který k ní mířil. Svého syna Alanbilda s výrazem posla špatných zpráv. Andraxela to pochopitelně z jejího podvědomí viděla též. Okamžitě se začetla do jeho mysli, aby svou hostitelku

případně varovala předem. Sama se málem zhroutila, když zjistila, s čím přichází.

Alanbird si všiml, že Asirta nápadně pobledla ještě dříve, než ji oslovil: „Sia... Musíš být statečná. On se tak snažil pomoci... Ale asi se něco zvrtno. Nevíme. Ani se nedá zjistit, zda je v pořádku. Viv říkala, že snad žije, tak...“

„Ne! Proč jsem tam v noci nebyla? Možná jsem tomu mohla zabránit!“ řvala jí v mysli Andraxela, zatímco ona tupě zírala synovi do očí.

„Jsem prokletá a zatracená. Na co sáhnu, to je hned zničeno. I ten chlapec...“ myslala si, aniž na jeho projev slovně reagovala.

Zpovědník tušil, čím se asi matka trápí. Dobře ji znal. A věděl, jak spřízněné duše reagují na neštěstí, týkající se toho druhého. Vzal ji za její křehké ruce, složené bezvládně v klíně, aby jí dopověděl detaily. Nevěděl, zda ho vnímá, ale to nebylo podstatné. Hlavní byla jeho podpora. Po několika minutách mlčení, kdy si ovšem Asirta telepaticky vyměnila své úvahy s Andraxelou, zvedla oči.

Alanbird ihned zaznamenal změnu a tušil, kdo na něj mluví, když pronesla: „Půjdu tam a něco zkusím. Ale musím být s chlapcem o samotě. Když už nic jiného, možná získáme aspoň jistotu, že žije, ačkoli nechápu, jak by mohl být mrtvý. Nicméně všechno kolem něj je zvláštní, takže...“

Zpovědník byl zatím dalek toho, říkat jí o spřízněnosti jejich duší. Měl zásadu, že by to měly poznat samy dvojice. Nikdy to neprozrazoval. Ani své matce, u níž navíc věděl, že by tomu nevěřila. A nechápal, jak může chlapec milovat obě ženy naráz. Též

jí neprozradil to s jeho úlohou pro jejich rasu a budoucnost. Něco jí ale odtajnit chtěl. Vytáhl kresbu s její podobou a strčil jí ji před oči.

„To kvůli tomuhle? Co plánuješ, Axi? A jak vůbec dokážete být...“ zaútočil na ni pak triumfálně už jen prozrazením její totožnosti.

Žena prudce vstala a vztekle reagovala: „Je to právě teď nutné rozebírat? On možná trpí nebo udělal chybu, kterou nedokáže sám napravit. Pěstouni utekli a my tu tlacháme, místo abychom se chlapci pokoušeli pomoci. Moc strkáš nos do cizích záležitostí, Alanbirde. Uvědom si, že i tvůj dar má stinné stránky. Tak nám ponech právo být rovněž nedokonalé. Nic zlého jsme neprovedly. Jeden vystrašený zlobivý kluk se nepočítá, když navíc zranil mého...“

Andraxela se kousla do rtu a odmlčela se, načež se bez okolků přenesla do chlapcova pokoje. Alanbird to předpokládal, tak se tam objevil v závěsu za ní. Anvivia se matky nikdy nebála, nyní ji však našel třesoucí se pod pohledem té, o níž nevěděla, že sdílí její tělo.

„Viv, prosím tě, necháš nás o...“ pokusil se ji zcela zbytečně ochránit, protože vzápětí zmizela ve vedlejším pokoji.

Sám ovšem k nelibosti Andraxely, snažící se ho vypakovat z místnosti, na její nepříjemný pohled patřičně nereagoval. Povzdechla si tedy a rezignovala. Pak se tam objevila jakási divně nehmotná vedle Asirty, která se rozhlížela kolem. Vázy s růžemi ji dojaly a pohled na nehybné tělo chlapce rozlítostnil.

Alanbird v šoku zíral na zdvojení své matky, které nechápal. Ale hodlal se na to zeptat bratrů. Nyní však pozoroval, jak se Andraxela

přemístila nad rakev, aby bez problémů pronikla dovnitř. Asirta ji následovala, ale tak, že z bezpečné vzdálenosti hleděla dolů. Tvářila se zamyšleně i lítostivě, zatímco Andraxela se věnovala zkoumání. Po chvíli se vynořila ven a obě se přemístily k muži, jehož tvář stále vyjadřovala údiv.

„Žije. Dýchá, má pulz, všechno funguje normálně. Až na jednu věc. Vědomí je fuč. Pokud by jen spal, zachytila bych nějaké impulsy, třeba obsah snů. Jako se to stává u Sir, když spí a já ji hlídám. Ale on je prázdný. Jako bez duše...“ zněla mu v hlavě její nepříjemná telepatická slova.

Asirta se tiše rozplakala: „Co jsi to provedl? Neměla jsem s tebou mluvit o té věci se zánikem planety a o všem kolem toho! Tak jsi toužil po vědění... Copak jsi udělal se svou myslí? Co sis přál? Kdopak ti ublížil, Angile?“

Andraxela se ostražitě rozhlížela a větrila jako zvíře, ač stále vypadala lidsky. Alanbird byl fascinován tím, co vidí. Už si byl i celkem jistý, kdo za tím stojí. Jenom neznal princip toho všeho. Sledoval, jak matka zničeně chodí sem a tam v co největší blízkosti schrány s chlapcem a chápal její žal.

„Chlapec bude určitě opět v pořádku, Sia. Ničeho se neboj, ano?“ snažil se ji uklidnit, ale jak sám věděl, bez důkazů o tomto tvrzení neměl šanci uspět.

Splynula s Andraxelou a nepřítomně odsekla: „Mé city nejsou tvoje starost.“

A zrovna, když se do pokoje vracela Anvivia, žena s dvojí duší zmizela.

Asirta upřeně hleděla do naprosto stejných očí, jaké měla ona sama. Andraxela se tvářila také stejně. Obě měly v pohledu naprosté zoufalství. Nemluvily, jen zíraly. V duchu si promítaly totéž. Včerejší setkání s Angilem. Ty krásné chvíle, kdy ho zachránily, povídaly si s ním a on je pak objímal. Stav chlapce je zdrtil a Andraxela navíc vnímala v jeho pokoji něco podivného. Jakousi děsivou moc, před níž musela utéct. V podstatě ani neslyšela Alanbirdova slova. Nyní jí bylo rovněž jedno, že Zpovědník očividně touží po zjištění podrobností jejích úprav i spojení s Asirtou.

Všechno ztratilo smysl. Pro obě ženy. Sice stále doufaly, že bude chlapec zase v pořádku, ale jelikož už zažily nespočet zklamání, nevěřily na zázraky. Bolest v srdcích obou byla nezměrná. Andraxelu drtila hlavně bezmoc. Musely čekat, nechat věcem volný průběh. Ale ona měla ráda boj, kdy byl její nepřítel živý a skutečný, aby mu mohla jedním pohybem useknout hlavu. Bavila ji strategie a zahrnutí oběti do kouta. Jenže co s tím, který byl zcela neznámý? A ani Anvivia, proslulá a nesmírně schopná dětská lékařka, nic nezmohla.

Asirtě už párkrát zemřelo dítě, nicméně Angilova nehybnost na ni působila o dost hůře. Sama to nechápala. Andraxela už vůbec, přesto se cítila stejně. Ve světle hrůzy, které byly před chvílí svědkem, jim to naplno došlo. Milovaly ho tak, až je to kvůli chlapcovu věku nesmírně děsilo. Ale ještě více obava, že už možná nevyroste. Nemá budoucnost. Stejně jako Anaxia. Radost z chvil

čekání v parku na setkání s ním zhasla jako vypálená svíčka. Obě duše tiše plakaly a volaly ho zpět, což Asirta nevědomky vysílala i svým zpěvem. Pak celá usazená vyčerpaně usnula. Andraxela tuto možnost neměla, tak trpěla dál. Poprvé za dobu sdílení těla s Asirtou jejich spojení trochu zalitovala. Zaťala však zuby a umínila si, že musí být silná pro ni. Jenom si nebyla jistá, zda to dokáže.

Alanbirdova zvědavost se zážitkem s rozdělením jeho matky na dvě totožné ženy ještě prohloubila. Neztrácel čas. Zanechal Anvivii samotnou, když slíbila, že mu okamžitě řekne, kdyby se něco změnilo. Hodlal se k chlapci zase vrátit, ale nyní bylo něco důležitějšího. Zhmotnil se rovnou v laboratoři bratrů, kteří často pracovali ve dvojici. Aison sice dával přednost léčení nemocí, ale nyní to nebylo zapotřebí, tak pomáhal Ariletovi s výzkumem. Alanbird věděl, že bratři pátrají po něčem, co by vyřešilo tu degeneraci v umělém prostředí. Doufal, že budou sami, aby s nimi mohl mluvit bez obav. Vytušil, že je to tajemství.

Měl štěstí. Spatřil oba genetiky, jak stojí u velké obrazovky, na níž promítali různé obrázky. Když se tam objevil, Ariletus okamžitě zbystřil pozornost a byl ve vteřině otočený k příchozímu. Jeho instinkty válečníka stále fungovaly. Také vysoká postava s mohutnými svaly o jeho minulosti dost vypovídala. Vždycky byl nesmírně vysoký a ramenatý. Na vzhledu si zakládal i v jiném směru. Měl pohlednou tvář a o ni i celé tělo pečoval jako leckterá žena. Zpovědníkovi nyní prozradil bystrý čich, že se bratr důkladně navoněl kolínskou. Jeho tvář byla vždy pečlivě oholená a oblečení

kvalitní a elegantní. Musel uznat, že má bratr skvělý vkus, aniž by byl zženštilý. To také Ariletus v žádném ohledu nebyl.

Aison byl subtilnější a spíše nenápadný, ač také velmi pohledný. Ten se otočil vzápětí a hodil po bratrovi přátelským úsměvem, zatímco Ariletus měl tázavý výraz. Svalnatý genetik měl přímou povahu a vždy šel rovnou k věci. Tohle ho ostatně naučila právě Andraxela, jež ho po jedné z Asirtiných smrtí vychovala a udělala z něj slavného válečníka. Aison rovněž zažil výchovu této ženy, která i jemu nahradila matku a umožnila mu rozvinout léčitelské nadání.

„Copak tě sem přivádí, bratře Zpovědníku?“ uvítal Alanbirda Ariletus, který se mu ze zvyku pokoušel vyčíst jeho úmysly z pohledu.

„Zdravím tě, Alanbirde. Soudím, že máš také hodně práce. Lidé jsou neklidní a zpráva o postupné degeneraci jim na náladě vůbec nepřidala,“ doplnil Aison a smutně se pousmál.

„Vlastně jsem se přišel podívat, jak pokračujete. Jste přece autory speciálních klíčů, které nám umožňují používat naše zvláštní schopnosti. Také jste upravili vadné geny a stvořili umělé. Jistě ve svých vzorcích máte dost zajímavé exempláře, mám pravdu? Třeba by to jeden z nich vyřešil? Nebo jste ty vzorky už vyhodili?“ zajímal se mazaně Alanbird a aktivoval svůj dar, aby zjistil, zda bratři nemají výčitky svědomí z toho, že provedli něco zakázaného.

Neuspěl. Ani jeden z genetiků se nesesypal a nevyklopil mu nic o této věci. Očividně to nebrali jako vinu. A to rozhodně nebyli zlí. Když s nimi kdysi řešil jejich minulost, Aison byl naprosto čistý.

Litoval snad pouze toho, že nedokázal zachránit něčí život, ale to nebyla jeho vina. Ariletus sice zabíjel, ale ve válce nebo v sebeobraně. Také pouze vojáky, nikdy obyčejné lidi, hlavně ženy a děti. Musel na to jít jinak, tak zkusil pomyslet na to, že se stali oběťmi činu někoho jiného. To už byli trochu nesví, ale stále ne až tak, aby o tom začali mluvit. Pochopil, že je to osobou, jež tuto věc provedla. Mělo to svou logiku, když šlo o jejich matku.

Mezitím mu Ariletus prozradil: „Vzorky samozřejmě nevyhazujeme. Skladovali jsme je a nyní opět procházíme různé varianty, abychom našli možnost, která by mohla pomoci.“

„Zrovna používáme simulátor, podívej. Zde můžeme vidět, jak úprava vypadá a co způsobuje,“ nahrál mu do karet Aison.

Alanbird přistoupil blíže a zahleděl se na obrazovku, z níž na něj shlížela tvář jeho bratra Arileta. Vůbec se tomu nedivil. Všichni dobře věděli, jak se Ariletus rád dívá do zrcadla.

Když si ten všiml jeho pobaveného úsměvu, nevrle podotkl: „Na kom jiném si to lépe představím a vyzkouším, než na sobě? Hned vidím změnu.“

Zpovědník nenápadně pohlédl na jejich bratra Aisona, který pracně skrýval smích, a pokračoval: „Chápu, bratříčku. Nicméně, co třeba nějaká žena? Dá se tu zobrazit, abychom viděli, jak vypadá s genetickými úpravami? Třeba matka, abychom tady měli někoho, koho dobře známe.“

„Jistě, to není problém! Tady ji máš,“ přiskočil k monitoru blíže ten subtilnější z obou mužů a změnil obraz.

„Vím, že není moc času, ale mám chuť si pohrát. Můžu projít všechny vzorky a podívat se, jaké změny způsobují? Třeba vám s tímto problémem pomůžu?“ navrhl zdánlivě nezúčastněně Alanbird.

Ariletovi už to ale zjevně vrtalo hlavou, protože vzápětí namítl: „Naše matka není dobrý objekt pro genetickou úpravu, Alanbirde. Její DNA se nedá změnit. Takže nejspíš nezdegeneruje, ale není možné ji nijak upravit. Nejde to.“

Anaxianský Zpovědník to nechápal. Jak potom bylo možné to, co dnes viděl? I úpravy Andraxely, jež namaloval Angile.

„Přesněji, její DNA se nedá zreplikovat,“ připojil k tomu navíc druhý genetik, což mu zamotalo hlavu zcela.

Korunu tomu nasadil opět Ariletus, který řekl: „Abychom byli úplně přesní, je to jeden jediný gen, který se nedá v původní podobě zreplikovat. Gen zpěvu Sirény, čili to svinstvo, co jsi ty jako jediný v pozměněné formě zdědil.“

„No, ona tomu kvůli účinkům, připomínajícím působení feromonů, říká Hmyzí gen, jak všichni dobře víme,“ poznamenal Aison, nesvůj z Ariletova vražedného pohledu na jejich bratra.

Už se ho chtěl zeptat, co se děje, když tu někdejší válečník přiskočil ke zcela konsternovanému Alanbirdovi, chytil ho za límec u košile a s obličejem těsně u jeho vztekle zasyčel: „Zmatený? Tak co kdyby ses už konečně přestal chovat jako ženská nebo srab? Chápu, že to máš ve zvyku. A ten tvůj slavný dar je navíc o manipulaci. Ale do háje, Alanbirde, jsme rodina! To nemůžeš

prostě vyklopit, o co jde? Urvu ti snad hlavu? Ač se přiznám, že bych to udělal rád.“

Aison s vyplašeným výrazem přispěchal blíž, což možná přimělo Arileta pustit jejich bratra, aby ho informoval: „Tady náš detektor hříchu něco ví. A místo férového chlapského přístupu dělá ciráty.“

Svalnatý genetik si znechuceně odplivl, zatímco roztřesený Alanbird vyndal zpod košile obrázek Andraxely, namalovaný Angilem, a tiše přiznal: „Ano, vím. A máš pravdu, zachoval jsem se jako idiot. Těžký den, bratři.“

Ariletův pohrdavý výraz se nezměnil, ani když zpovzdálí hleděl na obrázek, jehož se chopil Aison, aby se vzápětí vyptával: „Kdo to kreslil? A co jsi viděl? Já myslel, že to nebude nikde jen tak ukazovat! Napadla snad někoho?“

„Kreslil to jeden malý chlapec. Zjevně se mu to líbí. Já viděl jenom cosi, co připomínalo ducha. Jak je možné, že...“ objasnil Alanbird, ale přerušilo ho, jak se Aison zděsil: „Malý chlapec? On se toho vážně nebojí? I my se báli!“

„Mluv za sebe. Je to spíš odporné. Nelidské. To je vše,“ ušklíbl se Ariletus.

„Co je to za gen?“ hlesl tázavě Alanbird a upřel na něj prosebný pohled.

„Byl to pokus z doby, kdy jsem testoval geny pro noční vidění, lepší sluch a celkově bystřejší smysly. Zvířecí geny. Je to taková metamorfóza. Já to nemínil použít, ale bohužel jsem si je nechal. A ona přišla a vyzvíдалa. Mě to nenapadlo nijak řešit, nedošlo mi, proč to dělá. Matka byla s ní, víš? A já...“ selhal silnému a

neohroženému válečníkovi hlas zahanbením, jak Zpovědník pochopil.

Aison si naštěstí vzal slovo místo bratra, trápícího se selháním silné vůle, ač to bylo ovládnutím mocí, jíž nikdo neodolá. To bylo Alanbirdovi jasné. Každý ze sourozenců měl přesnou představu o jeho účincích z toho dne, kdy jim to bratr líčil v přítomnosti zhroucené Asirty.

„Využila nás. Použila svou moc, abychom nevnímali a pomohli jim. Původně šlo o sdílení jednoho těla. Splynutí. Chtěly, aby matka byla pod ochranou. Ač kdo ví, jak by to fungovalo, když stále má ten zpropadený gen. Nešlo to právě kvůli němu. Jak už jsi slyšel, nejde replikovat. Andraxela v matčině těle není tak silná, jak na to byla zvyklá, tak sám nevím, proč to udělala. Možná šlo o duševní podporu? Každopádně nebylo možné, aby se spojily. Tak ji napadlo, že nahradí Asirtin specifický gen tímhle a budou téměř totožné, přičemž jedna je vždy v podvědomí, zatímco druhá ovládá tělo,“ sdělil mu mírnější z bratrů.

„Dá se to využít pro moment překvapení. Ale v případě potřeby je to i zbraň. Ty její tesáky by dokázaly někomu prokousnout hrdlo a třeba vypít všechnu jeho krev. Drápy klidně stáhne člověka zaživa z kůže. Bílá tvář a rudé oči to dokreslují. A vrčení místo normálního hlasu taky není příjemné. Vypadá jako predátor. Taková bizarní lidská šelma,“ popsal už trochu klidnější svalovec.

„A já jsem si téměř jistý tím, že mi ta šelma čte myšlenky, ačkoli si mysl chráním. I tohle dokáže? Co ještě umí?“ vyzvídal dále Alanbird.

„Nevíme, protože je fakt, že se jim od té doby raději vyhýbáme. Ale když nastoupí na místo hlavní duše, poznáš to. Je jiná. Taková dravá. Jako zvíře, ač samozřejmě neztratila lidský intelekt,“ potvrdil mu jeho dojem Ariletus.

„Ale jak jste to dokázali, když Andraxela měla svou vlastní DNA?“ nechápal stále Zpovědník.

„Jednoduše. Princip je v podstatě stejný jako při někdejších opravách defektů našich genů, či vkládání klíčů. Jenže ona dostala injekci s kompletně odlišnou DNA, která se od té matčiny liší jen tím bizarním genem. To ji logicky vypudilo z původního těla a její duše přijala totožný vzhled. A matčino tělo zase může používat ony úpravy, když ho ovládne Andraxela,“ podal mu vysvětlení fyzicky křehčí genetik.

„Její původní tělo jsem rozsekal mačetou a spálil ho na popel, jak si přála,“ uzavřel klidně kolega, zatímco na Aisonovi bylo vidět, že se z toho rozklepal.

„A nemrzí Andraxelu, že v matčině těle neuzvedne meč?“ podivil se Alanbird, který při sdílnosti bratrů pookřál.

Jim se očividně také ulevilo, když mu prozradili skrývané tajemství, trápící je navíc tím, že se cítili být oběma ženami zneužiti.

„Jako bys ji neznal. Když má cíl, na prostředky a oběti nehledí. To celé je pro mě sice nechutné, ale v tomhle ji chápu,“ vyjádřil se Ariletus, který stejně jako on Andraxelinu povahu rovněž dobře znal.

„Jistě. Vždy byla poblíž a mnohé z nás vychovala. Matka ji potřebovala a ona usoudila, že jí musí být stále nablízku. A vy jste jí

to mohli dát. Měli bychom to akceptovat,“ projevila svůj názor na celou věc Anaxianský Zpovědník.

„Jen kdyby to nebyl tajný experiment, který by leckdo nemusel pochopit. A my dva jsme v něm namočení,“ zachmuřil se Ariletus.

„Nevědomky, neúmyslně. Nejste ničím vinni. Ale z její strany to taky neberte jako akt zlé vůle,“ bránil Andraxelu příchozí bratr.

„Udělala z naší matky zrůdu! Podivnou šelmí stvůru, která by mohla někoho rozsápat zaživa. I když nemůžeme zemřít, tohle je zločin! Navíc jsou to dvě osoby. I kdyby si byly jakkoli blízké, nemají právo sdílet jedno tělo!“ vztekal se opět někdejší válečník.

Alanbirda tím nepřekvapil. Sourozenci věděli, že tohle je jeho povahový rys a neznepokojovali se jeho hněvem a náladami. Dobře se znali. Ani nejjemnější ze všech bratrů, přátelský Anadir, se ho nebál. Často bratra popichoval. Ti dva na sebe žárlili a tak trochu bojovali o lásku matky, nicméně se měli stále rádi.

„Myslel jsem, že na pravidla kašleš, když účel světí prostředky?“ troufl si mu nyní říci Zpovědník.

Po jeho slovech ho bratr sice nerozsápal, ale nepochopitelně opustil místnost. Alanbird tam zůstal pouze s Aisonem, který se přátelsky usmíval a zjevně tyto nálady Arileta nesdílel.

Potom zvážněl a s použitím telepatie k bratrovi vyslal: „Ne, že mu to řekneš, jinak si mě bude po zbytek věčnosti denně pro zábavu porcovat mečem! Svěřil se mi, že ho na těch Andraxelových úpravách něco děsí. I když to před tebou nepřiznal. Už když ho vytvořil, ihned prohlásil, že ten gen nikdy nepoužije. A pak jej objevila ona. Pořád má výčitky. Prý jako by z ní cítil zvláštní,

ohromný druh moci. Hrozivý a nepřemožitelný. A znáš ho. Nesnáší, když je pokořen, či přemožen. Nikdy nepřipustil, aby mu kdokoli vládl. Kromě naší sestry Abermy, ale tam jde o lásku. Jinak je jako skála. Ale krásně tvarovaná a voňavá!“

Oba vyprskli v smích, načež Aison poděkoval Zpovědníkovi za odnětí tíhy toho tajemství a on jemu za informace. O chlapci se nezmínil. Usoudil, že je nebude ještě více zatěžovat. Stále doufal, že se situace brzy změní a budoucnost bude tak skvělá, jak naznačovala vidina Axiley, týkající se právě Angila.

Avšak čas plynul a nic se neměnilo. Anvivia stále hlídala nehybného chlapce a Alanbird každý den přicházel, aby se dočkal jejího smutného pohledu. Asirta z pro něj nepochopitelných důvodů jeho pokoj vůbec nenavštěvovala. Usoudil, že je to pro ni příliš bolestné. I jemu se vyhýbala a odmítala pokusy o hovor na téma úprav Andraxely. Stejně tušil, že mu ta vyčetla z mysli, co zjistil u bratrů, ale jinak o tom hovořit nechce.

Ostatně, tato někdejší strohá bojovnice byla málomluvná odjakživa. A s její vůlí nehnul on ani nikdo jiný po celá staletí. Nereagovala dokonce ani na jeho dar, což ovšem platilo i předtím. Matka sice ano, ale v tomhle zřejmě ani jedna necítila žádnou vinu. Zbývalo jenom čekat a doufat, že se jednou budou chtít svěřit samy od sebe. Hodlal jim to dopřát.

Tak šel čas a jedinou pozitivní věcí bylo to, že Angile očividně rostl, jak bylo už po pár dnech jasné. Co nikdo nevěděl, bylo, že se jeho schrána každý den zalije krví, kterou do sebe tělo nasává

kožními póry. Probíhalo to ve stejnou dobu, v jakou mysli duchem nepřítomného chlapce podávala pohár s krví jeho tajemná a mocná společnice Ishtara.